

23 KREGEN GEEN KANS

Limburgse families in rouw na tragische kollegebrand te Heusden

Limburg en het land rouwen om de dramatische dood van 23 jongens die woensdagavond laat in het Heilig-Hartkollege van Heusden-Berkenbos, waar ze intern waren, door een plotse brand in hun slaap werden verrast. Vaders en moeders met heel hun familie treuren om een zoon die het leven liet in de meest tragische brand die ooit in Limburg losbrak. In tal van Limburgse gemeenten heerst diepe rouw en doffe berusting. Uit heel het land blijven de rouwtelegrammen toestromen. Paus Paulus zond een boodschap aan de familieleden van de slachtoffers. Koningin Fabiola kwam gistermiddag naar Heusden om haar diep leed te laten merken. Journalisten namen haar en de koning, tal van prominente keken verslagen en zwijgend toe en vonden geen woorden voor zoveel pijn.

De brand ontstond woensdagavond even vóór elf uur. Ruim 290 jongens sliepen. Paters en jon-

gens, gewekt door een hevige rookontwikkeling, schrikten wakker. Jongens die nog sliepen werden in allerijl wakker geschud en renden weg. Een hete, verzengende rook hield een grote slaapzaal, opgesplitst in een zeventigtal «chambretten», in zijn wurgende greep. In deze zaal sliepen 63 jongens; 40 onder hen konden vluchten voor rook en vuur. De overigen kwamen om. De meesten hebben niet geweten wat er gebeurde. Ze werden in hun slaap door koolmonoxide en gebrek aan zuurstof verrast en verstikt.

Pas omstreeks half twee in de ochtend bereikten moedige brandweermannen na hopeloze pogingen de verschoorde zaal en konden de lichamen worden geborgen.

Wij waren woensdagavond, een half uur na het uitbreken van de brand ter plaatse. Onderweg stonden mensen in nachtgewaad uit de ramen van hun slaapkamers. Ze hadden zwaailichten ge-

zien, brandweerwagens en ambulances met loeiende sirenes naar Berkenbos horen ijlen. Aan de ingang van het kollege stonden rijkswachters. Op het binnenplein werden de ladders van de brandweerwagens uitgeschoven. De pompiers van Heusden waren enkele ogenblikken na de eerste noodkreet via het hulpcentrum 900 met volle potentieel naar het kollege geraast. Ze stonden voor een hopeloze taak. De korpsen van Genk en Hasselt werden galarmeerd en de grote kollektieve blussings- en reddingsakcie begon. Alles concentreerde zich op de tweede en hoogste verdieping van de vleugel die in 1932 werd gebouwd. Uit enkele ramen die open stonden kwam dikke, grijze rook gerold, die in de donkere, overtrokken hemel wendelde.

Vuur kon je niet zien. Wel een lichte opflakkering die even roder werd toen moedige brandweermannen vanop de uitgeschoven ladder een ruit insloegen en

het vuur zuurstof kreeg. Pompiers zetten hun gasmasker op en poogden naar binnen te kruipen. Niet één keer, maar tientallen malen opnieuw. Vertwijfeld kwamen ze terug. «Die verzengende hitte binnen staat gelijk met dood», schreeuwde een man van boven op de ladder. Een andere poogde het opnieuw. Ook hij moest terugdeinzen. Op de speelplaats heerste een akelige stilte. Geen geknetter van vlammen, geen kreten van mogelijke slachtoffers die dringend hulp nodig hadden. Niets.

NAAMAFROEPING

De meeste gevluchte jongens waren rillend van de nachtelijke kou en met schrik in de ogen over de speelplaats gerend naar een sportzaal aan de overzijde van het binnenplein waar ze door paters werden opgevangen.

Sommigen renden al dan niet op pantoffels in hun pyjama de straat op. Weg van de hel. Ze

riepen om een broertje, een kameraad.

In de sportzaal begonnen de paters hun jongens te tellen. Met angst en vertwijfeling in de ogen. Ze wisten dat velen ontbraken.

De jongens, allen tussen 12 en 16 jaar, telden mee. Ook zij wisten dat het ernstig was.

Er werden namen afgeroepen. Een dertigtal van de 290 ontbraken op dit tragisch appél. «Mischien zijn ze wel weggelopen van hier», zei een pater met een voorzichtig optimisme dat niet overtuigend klonk. Twee jongetjes gingen rillend in de kou staan, buiten. Ze keken naar de wolken rook die onveranderlijk uit de open ramen van hun slaapzaal walmden en naar de brandweermannen die hun pogingen om binnen te geraken onverminderd voortzetten.

Het waren de twee broertjes Jan (14 jaar) en Dirk (13) Peyls uit Tessenderlo. «We lagen achter in de zaal», zegt Jan. «Dirk had me

wakker geschud en geroepen dat ik moest meekomen. We hielden weg van de rook. We liepen over een jongen die op de grond lag. Zijn gezicht en benen waren verbrand. Ik kon hem niet herkennen».

«Zijn er nog van onze kameraden daarboven?» vroeg Dirk bangst.

ONDRAGLIJK

Niemand wist of er nog jongens boven waren en hoeveel. Burgemeester Aerts van Heusden, die onmiddellijk na de brand ter plaatse was en de hele nacht op post bleef, wist het evenmin. «Er zijn zeker drie doden», zei hij. «Brandweermannen zijn aan het achterreinde van de getroffen vleugel geraakt. De jongens lagen voor een venster. Ze konden niet meer ontsnappen. Laat ons hopen dat het daar mee blijft. Dat zou te erg zijn».

En dan plotseling — het kon even na één uur zijn geweest —

slaagden brandweermannen erin binnen te dringen in de getroffen slaapzaal. Via een nieuwe vleugel die langs een wat lager gelegen plat dakje met de brandende slaapzaal aansluiting geeft, kwamen we oog in oog te staan met de brandweermannen die enkele meters verder in het getroffen gedeelte van het kompleks stonden. Drie lichamen lagen al in een kamertje van de nieuwe vleugel. Brandweermannen, rijkswachters en paters wachtten stil. Plotseling riep een pompier vanuit het nog narende gebouw: «Kunnen jullie aannemen?» Er werd een kettering van mensenheden gemaakt en een eerste dood lichaam werd overgeheveld. «Nog één», werd er geroepen toen de dode jongen pas in dekens was gewikkeld en naast de drie anderen werd gelegd.

LUC COPS

(Lees verder blz. 9 en 10)

De ochtend van het leed...

Op de nacht van de verschrikking, volgt de ochtend van het leed. En van de vragen.

Een groepje nieuwsgierigen, op afstand vóór de ingang van het kollege. Op de grote binnenkoer een rode brandweerwagen, auto's van rijkswacht en civiele bescherming. Groepjes mensen: brandweelieden, politieagenten, rijkswacht in uniform en in burger, lieden van het Rode Kruis, journalisten, fotografen. En mensen, komend langs de poort, stijf voor zich uit starend met rode ogen, wenend.

Links in het rechthoekig gebouwcomplex, op de tweede verdieping, de hoogste: de slaapzaal waar het drama gebeurde. Gebroken ruiten, geschroefde raamkozijnen, een zwart doek dat uit een raam boven een platform hangt; anders is er niets te zien. Journalisten mogen niet

de trap op, niet naar binnen. Straks misschien.

Helemaal aan de overzijde van de koer, in een haast nieuwe, lagere vleugel, in een sportzaal op de eerste verdieping liggen, ter identificatie, de jeugdige slachtoffers van het nachtelijk drama: 23. Twee gekwetsten zijn in het ziekenhuis.

Drieëntwintig knapen in de leeftijd van twaalf tot veertien jaar, leerlingen uit het 6e en 5e middelbaar, liggen daar opgebaard, sommigen - naar men zegt - moeilijk te herkennen. Alleen de familieleden mogen het gebouwje binnen, vaders moeten hun zoonje identificeren. Leraren hebben dat al eerder gedaan.

★★★

Vragen. Hoe is dit gebeurd? Hoe kon dit gebeuren? De oorzaak van de brand is nog niet achterhaald. Vermoed wordt, dat een van de

knapen in bed zou hebben gerookt, maar niemand weet dit zeker.

In het H.-Hartkollege van Heusden-Berkenbos zijn meer dan vijfhonderd leerlingen, onder wie bijna driehonderd internen. Er zijn een half dozijn slaapzalen, grote en kleinere.

De rampzaal, waar een zestigtal jongens sliepen, bestond uit twee gedeelten, van elkaar gescheiden door een gang. In het meest rechtse gedeelte zijn bijna allen omgekomen, de anderen zijn meestendeels kunnen ontsnappen. De pater, die met bewaking op de zaal is belast, konstateerde, naar verluidt, rond half elf nog dat alles normaal was. Even later bemerkte een andere, thuiskomende pater de brand en sloeg alarm.

Jongens stormden in pyjama naar buiten. Maar voor 23 is er geen uitgang, geen

redding meer mogelijk geweest. Er hing een verstikkende, hete rook in de zaal. Een hevige vlam schijnt pas door het gebouw te zijn geschoot toen iemand een ruit wist te sloeg, of toen een ruit aan stukken sprong.

De helft van de slachtoffers zijn, naar het schijnt, in hun bed gevonden. De meesten zijn gestikt door de rook, vóór het vuur door de zaal schroefde.

De brandweer kon niet naar boven langs de trap, die brandde. Zij is dan langs een platform naar binnen gedrongen. Vlakbij het venster daarvan ontdekten zij drie lichamen. De meeste andere slachtoffers werden daarna nog in bed aangetroffen. Een jongen stierf, toen hij wilde wegvlugten, door een door het vuur weggebrande trapleuning in de rook naar beneden.

★★★

De vragen, de antwoorden,

de verklaringen, het is allemaal nogal verward en verwarrend, deze voormiddag.

De jongens hebben zich kraanig gedragen, zegt een van de paters. Al de internen werden, onmiddellijk na het uitbreken van de brand, van de slaapzalen geëvacueerd en bijgebracht in de turnzaal. Daar werden er meer dan honderd opgehaald door mensen uit de omgeving. Toen een voorlopige balans van vermisten kon worden opgemaakt, werden de ouders verwittigd.

De ouders... Sommigen treft men hier aan, deze voormiddag, op de koer, in de gangen, bij de zaal waar de slachtoffertjes zijn opgebaard. Verwezen. Enkel moesten ondersteund worden door leden van het Rode Kruis. In één van de lokalen ligt een bezwijnde vrouw op een draagberrie.

In de refter drinkt een

groepje verwezen mensen een tas koffie, wenend. Zegt een man: «Ik ga niet kijken. Ik zal hem niet meer zien. Vorige maandag heb ik hem zien vertrekken, lachend. Dit schone beeld van hem wil ik bewaren...»

★★★

Het onderzoek is gestart. Onderzoeksrechter is de h. Frère. Prokureur-generaal Oudeur komt ter plaatse, zo wordt medegedeeld, met prokureur Gielen, substituit-prokureur Vos en, als expert, kolonel Rombouts.

En autoriteiten komen ter plaatse. Monseigneur Heuschen en gouverneur Roppe, Hulpbisschop Schruers. Minister Calawaert, minister Claes, staatssecretaris Dhooze, kolonel Turlot, rijkswachtkommandant van het gebied Antwerpen-Limburg, Burgemeester Aerts, voorzitter van de provin-

cieraad. Senatoren, volksvertegenwoordigers, leden van de bestendige deputatie.

En straks, zo wordt aangekondigd, komt de koning.

★★★

Een grootvader van één van de slachtoffertjes wordt, bezwijmd, weggedragen op een draagberrie.

Een vader zit, eenzaam achter een tas koffie, in een hoekje van de refter. Door de zoldering sijpelt water van het blussen van de hel, vannacht, hierboven...

Hoe kon dit geschieden?... Er zouden, zegt brandweerkommandant Smeets van Heusden, eindelijk eens meer efficiënte brandbeveiligingsmaatregelen moeten worden getroffen. In dit land zijn honderd scholen als deze. Slaapzalen met houten chambretten. En te weinig nooduitgangen.

PIERRE AWOUTERS

de kern

De grondwet weer herzien?

ER werd de voorbije dagen druk gediscussieerd over de vraag, of aan de volgende legislatieve periode grondwetgeving bevoegdheid kan of zou moeten verleend worden. En meer in 't bijzonder zijn er stemmen opgegaan om artikel 131 voor wijziging vatbaar te verklaren. Dit artikel bepaalt, dat een grondwethervorming maar mogelijk is, wanneer de nieuwe Kamers als konstituante verkozen werden en wanneer de artikelen, die voor hervorming vatbaar zijn, door het vorig Parlement werden aangewezen.

De grote vraag is echter of dit kan gebeuren onder een regering die enkel de lopende zaken afhandelt. De oude Kamers behouden natuurlijk de volheid van hun bevoegdheid zolang ze niet onthouden zijn, en in noodsituaties (bijv. oorlog) zelfs tot de nieuwe parlementsleden de eed hebben afgelegd.

Maar een ontslagnemende regering, die in haar schoot grondwetgeving moet worden overgegaan (wat thans het geval is) kan het staatshoofd niet geldig adviseren over de vraag of de Koning een besluit tot hervorming mag ondertekenen. Het staatshoofd zou in een onmogelijke positie geplaatst worden. Om de procedure tot hervorming in te zetten is derhalve in elk geval een nieuwe regering nodig, die voor het Parlement verschijnt en eensgezind achter de procedure tot hervorming staat.

Er wordt weliswaar het precedent ingeroepen van de lente 1968. De regering Vanden Boeynants, die over Leuven gevallen was en ook enkel de lopende zaken afhandelde, heeft maatregelen getroffen om door het Parlement te laten beslissen, dat de nieuwe Kamers een konstituante zouden zijn.

Maar die toestand verschilde in drieërlei opzicht fundamenteel van de huidige:

1) De regering was eensgezind om de konstituante bevoegdheid van de volgende periode aan te bevelen en om de gestemde verklaringen met de Koning te ondertekenen;

2) De grondwethervorming was toen bezig, en het ging er alleen om, met een zeer brede instemming in het Parlement, om de op gang zijnde hervorming tijdens de volgende legislatieve periode voort te zetten;

3) Onder de regering van de lopende zaken werd geen enkel «nieuw» artikel voor hervorming vatbaar verklaard. De regering en het Parlement beperkten er zich toe de artikelen, die reeds voor hervorming open stonden, aan de nieuwe Kamers over te dragen.

Enkel de reeds herziene artikelen werden uit de lijst weggelaten. Een poging om ook art. 131 in de lijst op te nemen werd afgewezen.

In de politieke middelen worden thans twee fundamentele stellingen verdedigd, en ondanks de uiterlijke schijn vallen deze niet altijd samen met de partijlijnen.

De enen doen gelden, dat we pas een grondige grondwethervorming (1965-71) achter de rug hebben, en dat het gevaarlijk zou zijn het land andermaal aan een constitutionele schok-therapie te onderwerpen.

De andere strekking houdt vol, dat enkele artikelen best zouden worden herzien, (zoals 59-bis, 107-ter, de leeftijd der kiesgerechtigdheid enz.), en dat de zaken beter in de handen kunnen gehouden worden als men er nu toe besluit, dan wel als men er ingevolge een extremitistische politieke evolutie toe gedwongen wordt. Velen in deze tweede groep houden vol dat de hervorming van art. 131 alles kan onderwerpen, want de Kamers zouden dan permanent grondwetgeving bevoegdheid hebben.

Deze discussie blijft o.i. slecht theoretisch als er geen nieuwe regering zou komen. Ingevolge de nakende onthouding is de twistvraag helemaal voorbijgestreeld.

106 AUDI NSU agenten waken over uw zuinig comfort

- Antwerpen**
Asse
Auvelais
Bastogne
Berlare
Betekom
Binche
Bocholt
Borghout
Bouge
Braine-l'Alleud
Braine-le-Comte
Brakel
Brustem
Brussel
- Etn. Petit & Cie NV, Markgravelle 21/35, 03/383280
 Garage Andre, Nervensstraat 61, 02/526944
 Garage Elie Laloux, Rue de Velaine 19, 07/772708
 Garage Blerot, Rue de Marche 13, 062/21210
 Garage Moerman, Dorp 26, 052/43042
 Garage Nys, Steenweg op Begijnendijk 57, 016/56965
 Garage Auto Service, Rue de Merbes 198, 064/35209
 Garage Vrolix, Kaulleweg 56, 011/65960
 Garage Robert Duval
 & Zoon P.V.B.A. Bouwensstraat 10/16, 03/323666
 Ets. Carpioux & Fils, Chaussée de Louvain 162, 081/25890
 081/75381
- Ets. Marcel Labryere, Rue Saint-Sebastien 8, 02/542438
 Garage Central, Rue de Mons 57, 067/52555
 Garage Roussel, Rue Talis Pre 57, 07/381436
 Garage Meeganc, Oudenaardsestraat 11, 055/43228
 Garage L. Hendricks, Luikersteenweg 29, 011/73017
 De Wilde Motor S.C. Vleugelssteenweg 73, 02/488050
 Garage Belle-Vue, Gesteesteenweg 1088, 02/653378
 Auto Service Joseph
 Louis de Bruckereleaan 36, 02/251795
 Ets. Hollebecq P.V.B.A., Elsensteenweg 227b, 02/496008
 02/497201
- Ets. Hollebecq P.V.B.A., Uytendhoefstraat 51, 02/279820
 Ets. Declercq, Oostendestraat 64/68, 02/261724
 Garage Roussel, Rue Talis Pre 57, 07/381436
 Garage Eerdekens, E. Clauslaan 85, 09/862877
 Garage Des Grottes, Route de Philippewille 123, 082/22100
 Garage Rietje, Kapelsesteenweg 685, 03/641688
 Garage Van Durn, Ninovesteenweg 116, 053/25446
 Garage Buisse-Willems, Stoppetstraat 3, 09/447181
 Garage E. Heck, Rue de Pavée 22/24, 087/52775
 Garage Moreau, Chaussée Clemenceau 61, 04/339195
 Garage Symoens, Chaussée de Bruxelles 87, 07/451358
 07/741358
- Garage Verellen P.V.B.A., Molebaan 52, 014/501.06
 Garage Gobyn, Kapellestraat 1, 056/52235
 Garage Willems P.V.B.A., Andre Dumontlaan 146, 011/52088
 Garage Regniers, Brugpoort 1, 09/255315
 Garage Hamaat Motors, Avenue du Regent 5, 065/39266
 Garage Coen-Huybrechts, Stationsstraat 86, 016/61879
 Garage De Ridder, Leuckx, Dorpsdorp 60, 03/757856
 Ets. Thiry Freres, Rue de Neuchâteau 4, 063/42238
 063/42239
- Etn. J. De Vos, Karel Nemricklaan 56, 02/568787
 Garage J. Bernard, Chaussée de Tirlemont 70a, 019/51574
 Garage Vanmeeste, Rue de Tournai 62, 056/32264
 Garage Cockx, Tiensesteenweg 44, 016/21658
 Garage Willems P.V.B.A., Grote Baan 49, 011/38465
 Garage Rhoze, Stalstraat 39, 056/74005
 Garage Richard & Fils, Rue Motte 5, 085/13658
 Garage Wybouw, Delsestraat 2/4, 050/22257
 Garage Gat, Zellebekestraat 4, 057/20105
 Garage Weuts, Hallastraat 43, 015/21326
 Garage Ma Campagne P.V.B.A.
 Gentse Heirweg 54, 051/31656
 Garage Renier Benoit, Leuvensesteenweg 7, 013/31109
 Autobedrijf Rogies, Plein 57, 09/726458
 Garage Roland Coquyt, Natelaan 206, 050/68800
 Garage Urban, Zeweesteelstraat 79, 051/74072
 Garage Auto Comptoir N.V., Meensesteenweg 82, 056/24290
 Garage E. Peeters, Grote Baan 248/250, 011/21331
 Garage Bury SPRL, Rue de l'Industrie 103, 065/61689
 Garage Auto Service SPRL
 Rue Anatole France 31, 064/22885
 Garage Deneve, Pont d'Ancre 90, 068/32947
 Ets. Petit & Cie SA, Boulevard Frankignoul 8, 04/420110
 Garage Steylaers, Kesselsesteenweg 5, 03/800088
 Garage A. Peters, Rue Neuve 20, 080/19881
 Garage Van Broekhoven, Stalstraat 246, 011/40102
 Garage Roger Lacante, Leuvensesteenweg 22, 02/510912
 Garage Van der Bergh, Aalterbaan 121a, 050/71199
 Garage Van Praet, Rue du Châtelet 70, 07/360605
 Garage Feremans P.V.B.A., Schaliehoedveed 22, 015/19393
 Garage Schatteman, Gontrode Heirweg 27, 09/526480
 Garage Floral Auto P.V.B.A., Tielstraat 131 bis, 051/48568
 Garage Wilmet, Pont de Bonne 34, 085/41367
 Garage Van Laethem, Rue du Commerce 2, 07/328097
 Garage Centrum N.V., Dorp 11, 03/761949
 Garage Baeyens, Albertlaan 109, 054/32915
 Anc. Ets. Pardonsche SPRL
 Mont St. Roch 1, 067/22015
 Garage Mertens, Melkenstraat 17, 014/22114
 Garage Voss, P.V.B.A., Beukenlaan 34, 03/120006
 03/120206
- Garage Herman Freres & Cie,
 Avenue des Combattants 104, 016/61297
 Garage Van Caeneghem, Stationstraat 67, 055/31518
 Garage Georges Boulanger, Rue de France 74, 07/666040
 Station-Garage du Tilleul, Rue du Tilleul 24, 082/71339
 Garage Bultinck, Iepersesteenweg 140/142, 057/33032
 Garage Jan Dieels, W. Devochtstraat 1, 03/890283
 Garage Central, Rue Emile Vandervelde 29, 069/75669
 Euromotor SA, Rue Robert Bosacq 3, 02/536815
 Garage Norbert Callant, Ardooissteenweg 410, 051/24544
 Garage Janssens, Ninoveststraat 80, 055/22612
 Garage Homburg, Route de Malmédy 66, 080/28159
 Etn. Jan Roels & Cie, Bredabaan 1165/1171, 03/451044
 03/451077
- Garage Collette, Rue de la Station 24, 085/21070
 Garage Deghe, Rue Chapuis 26, 04/342385
 Garage De Bruycker P.V.B.A.
 Malesteenweg 371, 050/32698
 Garage F. Rooseler & Zoon P.V.B.A.
 Ninoveststeenweg 232, 054/32446
 Garage Verschelden, Versteringslaan 20, 03/766382
 Garage Jean De Koster, Brusselsestraat 12, 02/527449
 Garage Yvon Weron, Rue de la Station 17, 060/45285
 Garage Tefin, Avenue Reine Astrid 82, 087/71605
 Belle Alliance P.V.B.A., Steenweg op Bergen 104b, 02/771301
 02/771407
- Station Leopold II, Leuvensesteenweg 41, 02/574612
 Garage Leflot, Leuvensestraat 71, 016/81245
 Garage H. Kirschner, Luikersteenweg 158, 012/33118
 Garage Jean Devigne, Chaussée de Namur 8, 07/748075
 Garage de Ferrari, Rue des Jardins 18, 069/25314
 Garage Neyrick, de Merodelei 25/27, 014/41303
 Anc. Ets. Robert & Fils S.C.
 Rue Renkin 28, 087/25048
 Garage Central, Rue Recollets 8, 04/791214
 Station Garage Focant SA, Rue de St. Hubert 43b, 084/38077
 Garage F. Buysse, Mellesteenweg 88, 09/521390
 Etn. L. Mertens, Dendermondsesteenweg 127, 03/867161
 03/867162
- Garage De Schutter-Vincent P.V.B.A.
 Florienlaan 481/483, 03/300899
- Châtelineau**
Deinze
Dendermonde
Dilsen
Dinant
Ekeren
Erembodegem
Ertvelde
Eupen
Flemalle-Haute
Franses-lez-
Gosselies
Geel
Geluwe
Genk
Genk
Ghent-lez-Mons
Haacht
Haasdonk
Habay-la-Neuve
- Halle**
Hannut
Herreweg
Heverlee
Houthalen
Huize
Huy
Ichtegem
Ieper
Izegem
- Kaggevinne**
Kaprijke
Knokke-Heist
Koolskamp
Kortrijk
Kuringen
La Bouvierie
La Louvière
- Lessines**
Liège
Lier
Lierneux
Lommel
Machelen
Maldegem
Marchienne-au-Pont
Mechelen
Melle
Meulebeke
Modave
Montignies-sur-Sambre
Nieuwkerken-Waas
Ninove
Nivelles
- Olen**
Oostmalle
- Ottignies**
- Oudenaarde**
Philippeville
Pondrôme
Poperinge
Puurs
Quevaucamps
Rixensart
Roeselare
Ronse
Saint-Vith
Schoten
- Seilles**
Seraing
Sint-Kruis
- Sint-Kwintens-**
Lennik
Sint-Niklaas
Sint-Ulriks-Kapelle
Sivry
Spa
St. Pieters-Leeuw
- Tervuren**
Tienen
Tongeren
Tongrime
Tournai
Turnhout
Verviers
- Visé**
Wellin
Wetteren
Willebroek
- Wilrijk**

Ouderverenigingen eisen doeltreffende brandbeveiliging

Brussel — Diep getroffen door de ramp in het internaat van het Heilig Hartkollege te Heusden biedt de Nationale Konfederatie der Ouderverenigingen van het gesubsidieerd onderwijs haar oprechte deelneming aan aan de ouders en familieleden van de leerlingen die daarbij de dood vonden. Zij beseft ten volle de omvang van het leed en biedt hen in naam van alle ouders in het land haar diensten aan om kollektief de belangen van de getroffen ouders te behartigen.

Zij betreurt dat in een groot aantal scholen van de verschillende onderwijsnetten, de veiligheid van de kinderen niet ten volle kan verzekerd worden. De Nationale Konfederatie herinnert eraan dat bij menigvuldige gelegenheden de ouderverenigingen zich hebben beziggehouden met het probleem van de beveiliging van de leerlingen op school o.m. tegen brand, en dit zowel wat betreft de gebouwen en de uitrusting van de scholen, de omkadering van de leerlingen en de opvoeding tot veiligheid.

De nationale Konfederatie der Ouderverenigingen betreurt in deze ongelukkige omstandigheden te moeten eisen dat zowel vanwege de publieke overheden als vanwege de schooloverheden alle maatregelen zouden moeten genomen worden teneinde een doeltreffende beveiliging van de kinderen in de scholen en de internaten te verzekeren. Op deze gronden bezweert zij de politieke en de regeringsverantwoordelijken ervoor te zorgen dat binnen de kortst mogelijke tijd:

1. een passende wetgeving voor alle scholen zou worden opgezet inzake de fysieke veiligheid;

2. dat zonder enig onderscheid naargelang van de schoolkeuze der ouders de nodige kredieten ter beschikking zouden gesteld worden van alle scholen teneinde

de te voorziene wetgeving te kunnen naleven;

3. dat een permanente en doeltreffende controle zou ingesteld worden inzake de toepassing van de wetgeving met betrekking tot de veiligheidsvoorzieningen.

Wat betreft de internaten vindt de Nationale Konfederatie der Ouderverenigingen het haar pijnlijke plicht er nogmaals op te wijzen dat in de jongste akkoorden omtrent de herziening van het schoolpact de internaten van het gesubsidieerd onderwijs werden uitgesloten. Gevolg daarvan is dat ondermeer de veiligheid van 100.000 kinderen die momenteel in vrije internaten verblijven, in gevaar komt doordat deze instellingen volkomen verstoken blijven van elke financiële tussenkomst zowel wat betreft de aanpassing van de internaatgebouwen en hun uitrusting als wat betreft de omkadering van de leerlingen.

De Nationale Konfederatie der Ouderverenigingen betreurt grondig dat zij in deze pijnlijke omstandigheden nogmaals de aandacht moet vestigen op deze tekorten op een ogenblik dat zij samen met zoveel gezinnen rouwt om een onherstelbaar verlies.

Uitvaart zaterdag

Zaterdag e.k. te 10 uur zullen in de dorpskerk van Heusden afschieten en eucharistieviering worden gehouden ter nagedachtenis van de slachtoffers van de ramp. De 23 kisten met de stoffelijke resten van de ongelukkige studenten zullen vanaf heden in de rouwkapel van het H. Hartkollege staan. Zaterdag worden ze naar de dorpskerk gebracht, waar ze zullen opgebaard worden.

Na de kollektieve rouwdienst zullen wagens van de burgerlijke bescherming de kisten naar de Limburgse dorpen brengen waar de slachtoffers woonden. Ze zullen eventueel in rouwkapellen worden opgebaard en nadien worden begraven.

De twee slachtoffers van Heusden worden na de kollektieve dienst van zaterdag te Heusden ter aarde besteld.

Danny leeft

Tot gisteren een stuk in de voormiddag was men ervan overtuigd dat de ramp van Heusden 24 doden zou gekost hebben. Op de dan nog officiële lijst stonden inderdaad 24 namen. Er waren evenwel 23 lichamen geborgen. In de puinen werd niets gevonden.

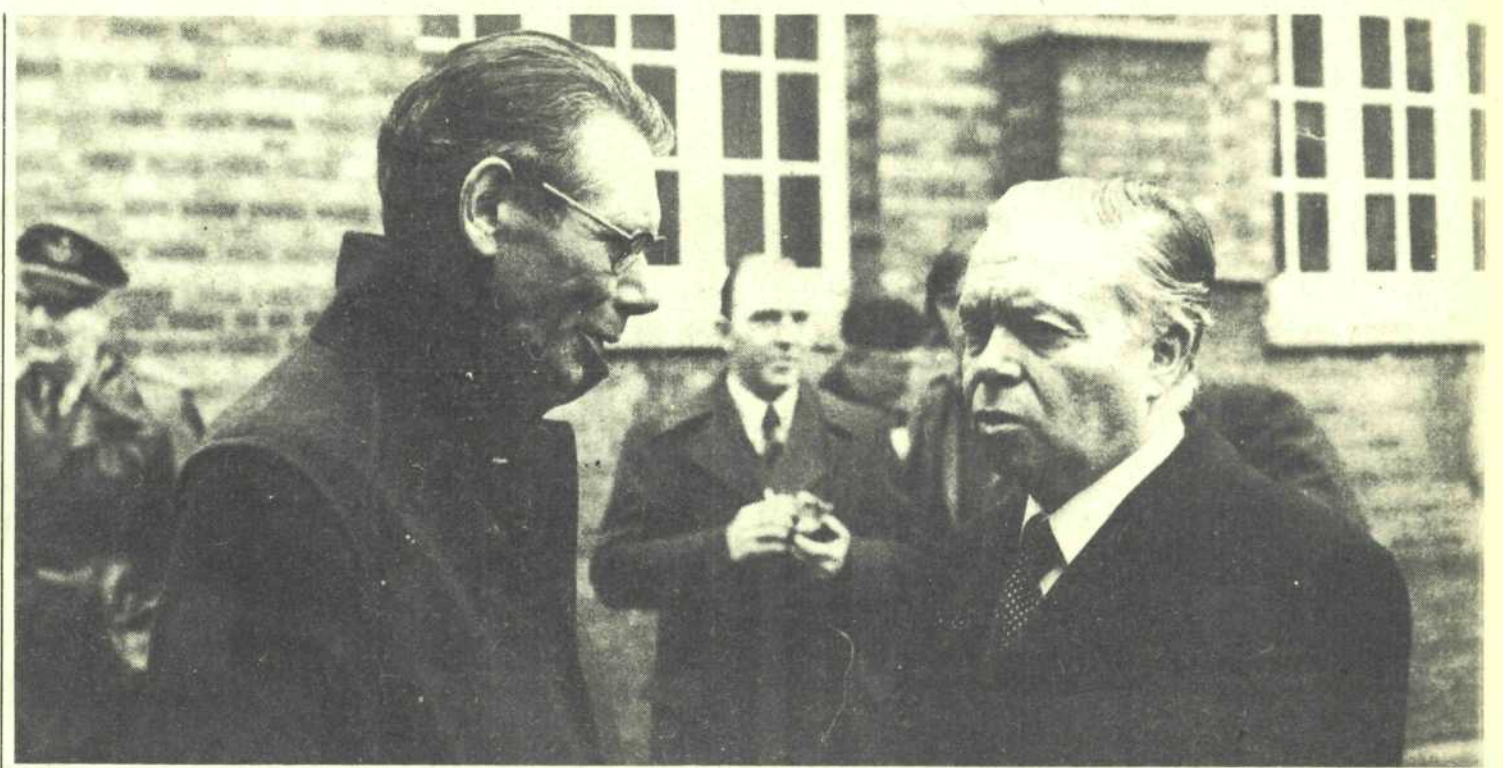
Danny Vogels van de Oude Straat 13, te Lummen werd als vermist opgegeven. Voer de poort van het kollege stonden honderden mensen zwijgend en bedrukt te wachten. Ouders van overleden kwamen hun jongen

herkennen. Schrijnende tafelen in de druilerige regen. De fatale zekerheid deed zo pijn. «Ik wil mijn jongen niet meer zien», weende een vader. «Ik heb hem maandag lachend van huis zien weggaan. Dat beeld van hem wil ik diep en voor altijd in me griffen».

Plotseling ging het door de massa. Een jongen van 12, misschien wel 13, kwam tussen vader en moeder het binnenplein opgewandeld. «Danny, Danny», riepen enkele kameraden. «Danny leeft», ging het van mond tot mond.

Even een straaltje licht tussen al dat donker leed. Danny stapte met zijn ouders het kolleks binnen en kwam even later terug buiten met een stapeltje boeken en gerief onder de arm. Vader droeg een deken. Zij waren diep gelukkig, maar konden hun vreugde niet tonen om het leed van de anderen, die weenden. Danny was gevlucht in de nacht en naar een oom gegaan waar hij onderdak had gekregen. Hij leefde.

L.C.

Gouverneur Roppe in gesprek met burgemeester Aerts van Heusden: verslagenheid en diep medeleven.

23 kregen geen kans

vervolg van blz. 1

Weer klonk het: «Nog één. Nog meer». Ondraaglijk was dat. «Dat het in Gods naam moge oplossen», bad een pater. «Dat kan toch niet waar zijn», zei een rijkswachter vertwijfeld. «Ik heb ook kinderen, dat kan ik niet aanschouwen». Maar de ketting

van mensenheden werd niet ontbonden. Eén na een werden de lichamen overgebracht en naast elkaar gelegd. Twee kamertjes lagen vol. Toen op de gang. Er moesten deken komen. Tafels werden verschoven, britsen opzij gezet. Niemand sprak nog. Dit leed en die pijn was te erg. Ook voor de helpers die meer tragisch werk moesten verrichten. De meesten van de dode jongens werden slapend verrast. De rust van de slaap kon je nog zien. Zij hadden niet geleefd.

Toen we zwijzaam de trap afdaalden bevestigde dokter Callewart van de Heusdensedienst deze indruk. «Ze hebben gelukkig niet geleefd. Het verraadlijke koolmonoxide heeft zijn wurgend werk gedaan».

Op het binnenplein van het kollege wist men nog niet dat de balans zo hoog was opgelopen.

Voor de ingang waren meer mensen komen opdagen. Ouders die van de brand hadden gehoord en hun kinderen niet zagen, wilden de sportzaal binnen waar de geredde jongens verbleven. Een vrouw viel in de armen van haar man bevestigeloos. Ze kwam niet bij en moest naar het ziekenhuis worden gebracht. Haar zoonje leefde, want enkele minuten later drukte vader de jongen aan de borst.

Nog ouders kwamen in de loop van de ochtend naar het kollege. Enkele paters en leraars begonnen aan het moeilijke en pijnlijke werk van de identificatie van de slachtoffers. Een voorlopige lijst werd opgemaakt. Er stonden 24 namen op. Twee jongens die gewond waren lagen in het ziekenhuis. Ze leefden.

De hele nacht van de ramp sloofden mensen van brandweer, rijkswacht, politie, burgerlijke bescherming, Rode Kruis, paters en burens zich af om te helpen waar er kon geholpen worden. Jongens werden naar huis gevoerd. Mensen namen jongens mee en verschaften ze onderdak.

Bert Leynen van de Ubbeelstraat te Boekst-Zolder die toevallig bij de eersten de plaats van de ramp bereikte, bijvoorbeeld, nam twee jongetjes uit Genk die in de nachtelijke kou stonden te rillen mee naar huis. «Ze zegden niets», vertelde Bert gisteren nog sterf onder de indruk. «Ze hebben van mij thuis telefonisch hun ouders verwittigd. Mijn vrouw heeft ze in bed gestopt. Ze hebben niet geslapen. Ze telde voortdurend hun kameraden die ze niet meer hadden gezien bij de vlucht uit het brandende gebouw».

Toen hun ouders vanochtend toekwamen speelden er zich ontroerende tafelen af».

Alvorens we gisterenochtend naar huis keerden hadden we nog een kort gesprek met pater Philbert Coenen. Hij is verantwoordelijke voor de oudere jongens. «Mijn jongens waren een half uur in bed, de jongeren ongeveer een uur. Ik zelf sliep nauwelijks tien minuten toen ik gewekt werd door het geroep van pater Spreeuwers. «Brand, brand», riep de pater. Hij had de helderheid van geest om een noodvest open te rukken. Eén na één liepen de jongens via een trap naar buiten. De rook was ondraaglijk. In de grote slaapzaal kon je niet meer binnen. Ik hoopte dat de jongens buiten waren, maar het heeft helaas niet mogen zijn».

Over de oorzaak van de brand is heelwat gezegd. Niemand weet wat er kan verkeerd gegaan zijn. Pater Coenen: «Met zekerheid weet ik dat er met de elektriciteit niets is gebeurd, want alle lampen brandden op het ogenblik van de ramp. Kachels zijn er ook

niet want het gebouw is uitgerust met centrale verwarming».

Misschien heeft een jongen gerookt in bed en is hij in slaap geraakt. Wie zal het zeggen? Parket en gerechtelijke diensten hebben de hele ochtend en dag gewerkt. Ze moeten nog verder speuren naar de oorzaak. En dan is er de vraag naar de verantwoordelijkheid.

Kommandant Smeets van de brandweer zei dat er een tijd geleden een plan werd opgemaakt om de brandbeveiliging in het kollege te verbeteren. Het was helaas niet uitgewerkt. «In honderden scholen en instellingen valt er op dit vlak heel wat te doen», zuchtte hij. Feit is dat alen die de ramp hebben meegemaakt hebben gewerkt voor wat ze waard waren. Paters hebben op gevaar van hun eigen leven gehold, geroepen en gepoogd om te redden wie kon.

Brandweermannen hebben uren gepoogd om het geteisterde gebouw binnen te dringen. Ook op de rand van de dood. Aan heldenmoed en opoffering heeft het te Heusden niet ontbroken.

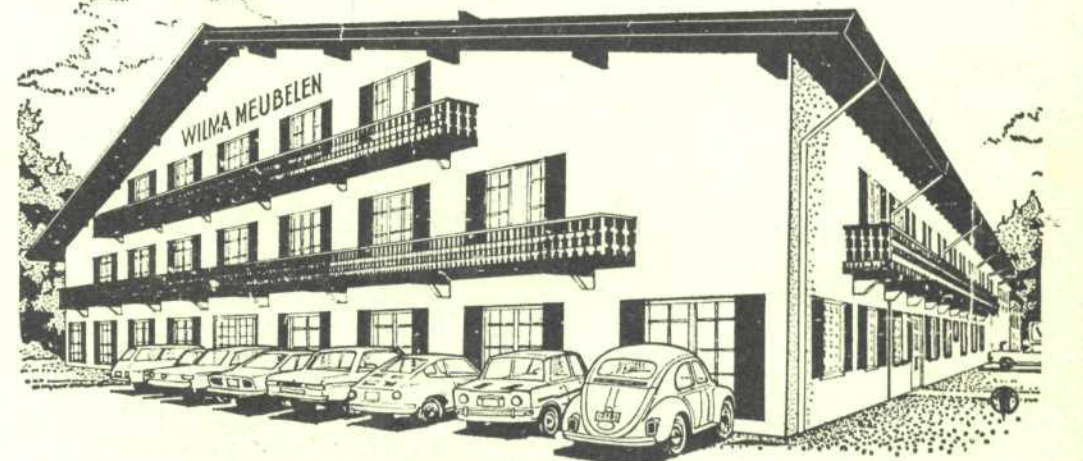
23 slachtoffers

Hier volgen de namen van de 23 leerlingen van het Heusdensed H. Hartkollege die in de brand omkwamen. Ze waren tussen 12 en 15 jaar oud. Het merendeel studeerde aan de vijfde moderne afdeling:

- 1) Henri Bollen, Trichterweg 22, Genk
- 2) Willy Caubergs, Sportlaan 21, Koersel
- 3) Dirk Elens, Kleinstraat 9, Scholen
- 4) Johan Kosten, Kapellestraat 1, Oplabbek
- 5) Robby Beckers, Hilarion Thansstraat 90, Rekem
- 6) Alain Blankaert, Maastrichterstraat 62, Tongeren
- 7) Johan Daniels, Meeuwerbaan 28, Peer
- 8) Rik De Decker, Kuurstraat 18, Genk
- 9) Peter Loos, St.-Vincentstraat 1, Zolder
- 10) Dirk Olaferts, Meeënheide 35, Genk
- 11) Noël Theuwis, Steenbergstraat 25, Zolder
- 12) Marc Vandevoorde, Boomgaardstraat 12, Zolder
- 13) Benny Vanpol, Steintonstraat 44, Heusden
- 14) Roland Wouters, Schooterweg 94, Tessenlo
- 15) Stefan Wouters, Staatsbaan 34A, Kwaadmechelen
- 16) Stefan Ponnet, St.-Jobstraat 90, Zolder
- 17) Luc Tullen, Holleweg 23, Heusden
- 18) Eric Vandergrasens, Helzoldstraat 8, Helchteren
- 19) Renaat Van Hees, Bretheistraat 122, Genk
- 20) Johnny Vanhout, Heikant 10, Zolder
- 21) Johnny Goris, Lijsterstraat 32, Heusden
- 22) Luc Lebon, Korspelsesteenweg 127, Beverlo
- 23) Roberto Tomassi, Halveldstraat 19, Heusden

De twee gewonden zijn: Leyssens André uit Koersel en Gaetan Coolen uit Hasselt. Ze liepen erge brandwonden op.

WILMA MEUBELN

nodigt u uit in één der grootste meubelhallen van europa

Een uitstapje naar de Kempen is zeker de moeite waard, vooral als u dit combinéert met een bezoek aan Wilma Meubelen, één der grootste en mooiste meubeltoonzalen van Europa. U vindt er een enorme en exclusieve kollektie meubelen en verlichtingsartikelen. U kiest er vrij en ongedwongen, want Wilma werkt volgens een uniek zelfbedieningssysteem. In de gezellige huisbar kunt u alles rustig bespreken met ons deskundig verkoopspersoneel. Tenslotte bieden wij u nog een drink aan. Dat is de sfeer van Wilma. Vrij en ongedwongen.

Geopend van 9 tot 12 en van 13.30 tot 20 u. Ook op zaterdag en zondag (tot 19u). Vrijdag gesloten.

Gemakkelijk te bereiken langs de baan Oostmalle-Lier, op 2 km van Oostmalle. Oostmallebaan 70, Zoersel Tel. 03/12.03.68 - 12.12.72

AUDI NSU
Zuinig comfort.

Alleeninvoerder:
 Anciens Etablissements D'leteren Freres nv.

Het drama te Heusden

Foto's Jos Gijssels

Ontzetting om de tragedie staan te lezen op de gezichten van koningin Fabiola en minister van Onderwijs Calewaert bij hun bezoek aan het kollege van Heusden.

Een kiekje met z'n allen vorig jaar, toen ze op het eerste jaar middelbaar onderwijs te Heusden waren. Vier van deze jongens kwamen om in de ramp van Heusden. Op de eerste rij gehurkt: de eerste van links Rik De Decker uit Genk, en de vierde van rechts Vanpol Benny uit Heusden. Rechtstaand, vierde van links, Beckers Robby uit Rekem en vierde van rechts Kosten Johan uit Opglabbeek.

Nog wat rauw van de slapeloze nacht, nog wat onwennig met al die klederen, maar o zo gelukkig, dat hij aan de vuurpoel kon ontsnappen.

Kommandant Smeets van de Brandweer Heusden: Op het vlak van de brandbeveiliging in de scholen staan we in ons land nergens.

Diep onder de indruk bezoeken Mgr. Heuschen en gouverneur Roppe te Heusden de plaats van de ramp.

Een zwarte flard textiel hangt uit een raam van de uitgebrande slaapzaal, precies een teken van rouw.

Woorden schieten te kort bij deze foto van de verwoeste slaapzaal.

BRAND ROEPT VELE VRAGEN OP

En dwingt tot nationaal gewetensonderzoek

Tussen de zwarte as en de uitgeblakerde resten van wat tot voor een paar nachten de slaapzaai was van 63 schooljongens, die nog alles van het leven te verwachten hadden, wordt thans gezocht naar de oorzaak of de oorzaken van deze ramp. Men wil verantwoordelijkheden bepalen, individuele en kollektieve, omdat het volgens het strafwetboek zo hoort. Men wil zo nodig namen. Maar is het wel het ogenblik om «Aro sur le baudet» te schreeuwen, nu we weten dat tientallen internaten — vrije en officiële — in dit land wellicht nog minder tegen brand beveiligd zijn dan deze éne vleugel van het H. Hartkollege te Heusden, toevallig de oudste, daar waar de drie vierden van dit kompleks modern is uitgebouwd met goede veiligheidsvoorzieningen.

EERSTE SLAP
De voor 23 leerlingen dodelijke brand brak op een woensdagavond na een dag waarin, zoals gebruikelijk, voor de jongens een sportmiddag in open lucht was voorzien en 's avonds een extra ontspanning in de speelzaal, die enkele uren nadien als verzamelaars voor de overlevenden zou worden gebruikt. Tussen 21 uur en 21 u 30 gingen de 62 jongens van de kwetsbare slaapzaai naar bed. Om 21 u. 30 werd daar de hoofdverlichting gedempt en op nachtlucht omschakeld door pater Spreuwers, die het toezicht had over deze en nog een andere slaapzaal.

Het ligt voor de hand, dat de meesten van deze moegespeelde en getrainde jongens van 12 tot 15 jaar spoedig in een loodzware eerste slaap waren weggezakt. Dit is wellicht een der hoofdverklaringen voor het feit, dat de meesten van de 23 gedoden van hun slaap onbewust zijn overgegaan in de verstikkingsdood door koolmonoxide, veroorzaakt door 't vuur en de rook. Zij verstarpen in de dood in hun typische relaxhouding van de weldoende slaap. Bij hen is dus geen sprake geweest van paniek. Ze zijn zich niet eens van enig gevaar of enige pijn bewust geweest.

Anderen werden wel gewekt. Zo is er de getuigenis van een jongen, die wat hardhorig is en daardoor «licht» gevoeliger dan een normale mens; hij werd gewekt door een gloed en vroeg zich verwonderd af of het nu al morgen was en hij moest opstaan. Een andere werd wakker door een gevoel van hitte aan zijn

voeten en zag dat 'n kant van zijn bed vlam had gevat. Nog een andere heeft een lichte smak gehoord en uit een naburige chambrette een steekvlam zien komen. 40 — op drie na die onder een naam dat op het terras uitgaaf dood werden weergevonden in gehurkte houding — konden zich tijdig in veiligheid stellen. Een hunner, Stefan Ponnet van Zolder, die reeds buiten was en per se terug wilde om wat van zijn bezittingen te redden, is in de brand gebleven. Gaetan Coolen van Hasselt viel bij de uitgang neer en kon met ernstige verwondingen gered worden door pater Spreuwers, die zelf haar en klederen verschroeiende om hem enkele meters buiten te trekken. Leyssens André van Koersel was met meerdere brandletsels buiten geraakt, maar moest in shocktoestand van de trap worden opgenomen, waarop hij was gaan zitten, roepend: «Ik wil terug naar binnen. Ik wil sterven».

**ONVOLDOENDE
UITGANGEN?**
Alvorens tot het tijdstip van de ramp terug te komen, beschrijven we best even het toneel zelf. De jongens lagen onder het dak op de tweede etage in een slaapzaal van 22 meter op 16 meter, een rechthoekig vertrek met een rij ramen aan de zijde van de speelplaats en verscheidene ramen aan de andere zijden. Binnenin stonden in lengerichting vier reeksen houten éénpersoonskamertjes van het klassieke internaattype, van links naar rechts een enkele rij en drie dubbele,

waartussen en waarrond wandelbed vlam had gevat. Nog een andere heeft een lichte smak gehoord en uit een naburige chambrette een steekvlam zien komen. 40 — op drie na die onder een naam dat op het terras uitgaaf dood werden weergevonden in gehurkte houding — konden zich tijdig in veiligheid stellen. Een hunner, Stefan Ponnet van Zolder, die reeds buiten was en per se terug wilde om wat van zijn bezittingen te redden, is in de brand gebleven. Gaetan Coolen van Hasselt viel bij de uitgang neer en kon met ernstige verwondingen gered worden door pater Spreuwers, die zelf haar en klederen verschroeiende om hem enkele meters buiten te trekken. Leyssens André van Koersel was met meerdere brandletsels buiten geraakt, maar moest in shocktoestand van de trap worden opgenomen, waarop hij was gaan zitten, roepend: «Ik wil terug naar binnen. Ik wil sterven».

L. STERKEN
(Lees verder op blz. 7)

CVP wil ontbindingsbesluit nog steeds niet ondertekenen

Na precies een week politieke crisis zijn de partijen in een proceduredebat verwikkeld waardoor het gisteren nog steeds niet tot een klare toestand kwam inzake de richting die de politieke evolutie zou uitgaan.

Eerste-minister Leburton trommelde gisteren zijn ministers en staatssekretenissen bijeen voor een extra-regeraad. Na afloop was men nog steeds niets wijzer geworden over de datum waarop de Kamers zouden ontbonden worden.

In kringen van het Paleis werd vernomen dat het staatshoofd er om politieke redenen sterk op staat dat het ontbindingsbesluit niet alleen zou ondertekend worden door de eerste-minister en de minister van Binnenlandse Zaken, maar eveneens door de twee vice-premiers, de heren De Clercq (PVV) en Tindemans (CVP).

KLEM

Nadat donderdag uit verschillende partijvergaderingen gebleken was dat de politieke toestand

volledig geblokkeerd bleef en zelfs het Staatshoofd door het tactische spel van de partijen in klempositie zat, kwam gisteren de regering bijeen.

Deze laatste heeft tot nog toe geweigerd zijn handtekening te plaatsen, omdat het partijbestuur van de CVP de idee van een konstituante nog steeds niet wil opgeven.

Er ontstond gisteren dus een crisis binnen de crisis. Officieel heet het dat de CVP nog over te weinig elementen beschikt om een ernstige beslissing te kunnen nemen, maar in feite rachten de Vlaamse kristen-demokraten nog op een ultiem nieuw feit dat de mogelijkheid om aan de volgende Kamers grondwetgevende bevoegdheid toe te kennen nog zou waar maken.

Vandaag komt zoals men weet de partijraad van de BSP bijeen en vergadert ook het overlegcomité van CVP en PSC. Inmiddels zette de Koning gisteren zijn raadplegingen voort. Hij ontving de partijvoorzitters Martens en Nothomb en eerste minister Leburton begaf zich zelfs tot tweemaal toe naar het paleis.

Voor de aanvang van deze ministerraad zag de politieke situatie er als volgt uit:

De BSP bleef op het standpunt staan van onmiddellijke verkiezingen zonder inleidende procedure voor een konstituante. Zelfs de Luikse federalisten hadden donderdag dit standpunt bijgetreden.

De liberale fracties verklaarden zich nog steeds bereid om in een nieuw kabinet te treden. Ook van een nieuwe grondwetsherziening waren zij niet afkerig. Hoewel, je weet nooit in wiens naam de PVV-PLP-leiders het woord voeren.

Donderdag, na de bijeenkomst van het overlegcomité van de CVP-PSC werden de uiteenlopende standpunten tussen de twee kristelijke vleugels stilzwijgend bevestigd. D CVP wil absoluut de procedure ingezet zien die moet leiden naar een grondwetgevende bevoegdheid van het nieuwe parlement. Van daar dat vice-premier Tindemans als het ware verbod kreeg om het ontbindingsbesluit van de Kamers namens zijn partij mede te

ondertekenen. De PSC bleef van haar kant op het standpunt staan dat de nieuwe konstituante geen zin had en bovendien het land op een avontuurlijke weg zou brengen. Voor de Waalse kristendemokraten bleef de onmiddellijke kamerontbinding de enig verantwoorde houding.

Hoewel de socialisten sterk bleven aandringen op een initiatief van het paleis om de verkiezingen «open te verklaren» aarzelden de koning, De vorst wensde de traditie te respecteren die voorschrijft dat de beslissing om naar verkiezingen te gaan moet gedragen worden door het unanieme kabinet.

(Lees verder op blz. 2)

SUEZ- KANAAL OPEN?

Nu er druk onderhandeld wordt over vrede in het Midden-Oosten wordt de kans groter dat het Suezkanaal na bijna zeven jaar weer opengaat voor de scheepvaart. Dan kunnen de tankers weer binnenschuiven langs Port Said en de afgeknotte piramide, die het standbeeld van kanaalhouder de Lesseps vervangt. Over toekomst en verleden van het Suezkanaal kan u meer lezen op pagina 5.

Lees verder in uw krant

Snel uit de crisis opstaan	pag 2
Onafgewerkte Oostpolitiek	pag 3
Suez-kanaal weer open	pag 5
Limburg Regionaal	pag 9-12
Financiën en economie	pag 13
Ons kortverhaal	pag 14
Filmmieuws	pag 15
Kontrapunt	pag 16
Radio en TV	pag 17-18
Alle sport	pag 19-25
Een mens van goede wil	pag 27
Landbouwleven	pag 29

Israëli's geleidelijk weg van Suez-kanaal

Einde omsingeling van Egyptisch derde leger

Vrijdag was de terugtocht van de Israëlische troepen in uitvoering van het akkoord omtrent de scheiding van de troepen in volle gang. De eerste voorbereidingen waren reeds een paar dagen aan de gang.

Bij het verlaten van de stellingen werden deze overgenomen door de VN-troepen, waarna ze aan de Egyptenaren werden overgedragen. Men is nu begonnen

aan een operatie, waarbij de Israël's op 21 februari de westelijke oever van het Suez-kanaal zullen ontruimd hebben. Op 5 maart zal hun terugtocht tot de bergpassen van Mitla en Gidi in de Sinai volledig zijn.

EINDE OMSINGELING

Een woordvoerder in Kaïro zei dat de weg tussen Kaïro en Suez maandag geheel vrij zal zijn.

Het vrijkomen van de weg Kaïro - Suez betekent opheffing van het beleg van Suez en van de insluiting van een deel van het Egyptische derde leger op de oostelijke oever van het kanaal.

SHARON KONTRA ELAZAR
De voormalige generaal Sharon, die uit het leger ging en in de politiek trad, heeft het aftreden geëist van stafchef Elazar.

Wat de oorlog zelf aangaat, somt Sharon een reeks fouten op, die van Israëlische zijde zouden zijn begaan. Een grote fout van de Israëlische legerleiding zou geweest zijn, dat zij niet besefte, dat het Egyptische algemeen offensief een gekoncentreerde tegenaanval had vereist op de schaal van een legergroep, in plaats van op divisie-niveau.

**FRANSE RAKETEN
VOOR SAOEDI-ARABIE**

De onafhankelijke krant «An Nahar» te Beiroet heeft in welingelichte diplomatieke kringen vernomen dat Saoedi-Arabië in het raam van de overeenkomsten die bij gelegenheid van het bezoek van de Franse minister Jobert van Buitenlandse Zaken zijn gesloten, Franse raketten voor zijn leger gaat kopen. Bijzonderheden over het type der raketten zijn niet verstrekt.

**BREZJNEV:
AKKOORD «POSITIEF»**
De Sovjetrusische KP-sekretaris-generaal Leonid Brezjnev heeft de Egyptische president Sadat een boodschap gestuurd waarin hij zijn lof uitsprekt over het onlangs gesloten

Egyptisch - Israëlisch akkoord, dat hij «positief» noemt, zo meldde radio Kaïro donderdag.

Steeds volgens de Egyptische radio, meende Brezjnev dat de gedeeltelijke terugtrekking van de Israëlische troepen het «rechtstreeks resultaat» is van onze gezamenlijke inspanningen.

RELATIES

RUSLAND - ISRAËL ?
Israël en de Sovjet-Unie zullen wellicht in de nabije toekomst opnieuw diplomatieke betrekkingen aanknopen, aldus schreef het blad «Ha' Aretz» vrijdag.

In een bericht van zijn correspondent in Bazel citeerde het blad Zwitserse zegslieden in Moskou, die hadden gezegd dat het Kremlin reeds heeft besloten de diplomatieke banden met Israël te herstellen. De betrekkingen worden na de zesdaagse oorlog in 1967 verbroken.

HOESSEIN NAAR LONDEN
Koning Hoessein gaat in februari naar Londen om er met eerste minister Edward Heath over de toestand in het Midden-Oosten te spreken, zo is donderdag te Amman bekendgemaakt.

KADHAFI TE GENEVE
Het Libische staatshoofd, kolonel Kadhafi is vrijdag, geheel onverwacht, te 10 u 20 (GMT) te Genève aangekomen. De Tunesische president Habib Bourguiba arriveerde zaterdag 19 januari te Genève. Uit goede bron wordt vernomen dat de staatslieden elkaar zullen ontmoeten.

Zware winsten voor oliemaatschappijen

Overeenkomst Frankrijk-Saoedi-Arabië

Uit de cijfers, die te New York bekend zijn geworden, blijkt dat de oliecrisis een vette zaak is geworden voor de grote oliemaatschappijen. Drie van de grootste Amerikaanse ondernemingen uit de aardolie- en petroleumsector hebben in 1973 van 28 tot 47 % meer winst geboekt.

Een ander belangrijk nieuws van het oliefront was vrijdag, dat de Franse minister Jobert door een overeenkomst met Saoedi-Arabië de bevoorradings van Frankrijk voor twintig jaar veilig heeft gesteld. Franse kringen verklaren, dat de overeenkomst niet belet dat Frankrijk zich verder interesseert voor internationale regelingen.

ZWARE WINSTEN

Wat de grote winsten betreft van de Amerikaanse oliemaatschappijen kan men volgende tekensvolle cijfers aanstippen.

De Mobil Oil Corporation, de op één na grootste in het land, zei in 1973 een winst te hebben gemaakt van 842,8 miljoen dollar, 47 procent meer dan in 1972, (\$74,2 miljoen).

Texaco, de op twee na grootste, rapporteerde een winst in 1973 van 1,29 miljoen, 45 procent meer dan in 1972 (889 miljoen).

En Shell, de op zes na grootste maatschappij, meldde een winst van 332,7, 28 procent meer dan in 1972 (260,5 miljoen).

Eerder deze week was al door de Exxon, vroeger de Esso (Standard Oil Company of New

Jersey) geheten, bekendgemaakt dat deze in 1973 een winst had gemaakt van 59 procent die van de Cities Service en de Union Oil of Californië hadden tegen de 50 procent bedragen.

De Ashland Oil Company, de op 15 na grootste in Amerika, had aan het einde van haar fiscale jaar (30 september) een winst geboekt van 34,4 miljoen dollar, 50 procent meer dan in het jaar ervoor (22,6 miljoen).

De voorzitter van de raad van bestuur van Mobil, Rawleigh Warner, verklaarde dat het grootste deel van de winst van zijn maatschappij in 1973 was gemaakt buiten Amerika, alhoewel die in eigen land ook was geste-
(Lees verder op blz. 6)

De terugtrekking van de Israëlische troepen aan het Suez-front is begonnen. De soldaten doen het kalm aan en nemen nog rustig de tijd voor een partijtje voetbal.

de kern
Klem...

TERWIJL de hele natie nog vol ontzetting meeleeft met de vroege dood van drieëntwintig scholieren en tientallen families geen woorden van troost vinden om hun onherstelbaar verdriet te verzachten, dwalen de nationale politici onverstord verder in het donkere labyrint van juridische zetten, achterhoede-gevechten en partijpolitieke manoeuvres. Ver van het leven, ver van de dood...

Na meer dan een week politieke crisis zijn de nationale partijen het nog steeds niet eens geworden over de consequenties van de breuk. Om hun politieke motieven niet meteen te laten ontmantelen hebben zij zelfs een juridisch debat op gang gebracht, rond de vraag hoe en wanneer de Kamers kunnen ontbonden worden. Ofschoon de traditie voorschrijft dat het ontbindingsbesluit mede ondertekend wordt door de eerste minister en de minister van Binnenlandse Zaken, geeft het staatshoofd er in de huidige politieke omstandigheden de voorkeur aan dat ook de vice-premiers Tindemans en De Clercq hun handtekening zouden plaatsen namens hun respectieve partijen. Het hoofdbestuur van de C.V.P. — die de verantwoordelijkheid van de crisis terecht op de rug van de socialisten schuift — heeft totnogtoe geweigerd de heer Tindemans het fiat te geven om zich in de ontbindingsprocedure te laten betrekken. De C.V.P. hoopt nog steeds op een politiek mirakel, waardoor het volgende parlement toch over grondwetgevende bevoegdheid zou beschikken. Gezien de ontbinding van de Kamers vooralsnog niet gedragen wordt door het unanieme kabinet, aarzelt de koning nog steeds om het desbetreffende besluit uit te vaardigen. In de hoop deze impasse te doorbreken riep eerste minister Leburton gisteren een extra-regeraad bijeen, maar na afloop bleek dat de Verlichting nog niet in de geesten was binnengedrongen. Het zal wellicht nog wel tot na het weekend duren alvorens de partijstrategieën de formule hebben uitgedokterd, waardoor de verkiezingen kunnen ingeluid worden zonder noemenswaardig gezichtsverlies voor de verschillende partijen. Inmiddels is deze crisis binnen de crisis zeker niet van aard om de gekoesterde te verzachten en zal men wellicht vandaag al, zowel op de B.S.P.-raad als op het overlegcomité van de P.S.C. - C.V.P. kunnen ervaren dat de kloof tussen de rooms-rode vrienden van weleer nog in radikaliserende termen zal verbreed worden.

We hebben hier al vaker gewezen op de absurditeit van deze crisis, die uitsluitend het socialistische merkteken draagt. Maar nu al de verzoeningspogingen toch uitgeput blijken, is het onzinnig om de natie nog langer in de dubbelzinnigheid te laten. Er moet dringend een klare toestand worden geschapen die er naar ons gevoelen, in de huidige omstandigheden alleen in bestaat onmiddellijk verkiezingen uit te schrijven.

We hebben alle begrip voor de wanhopige inspanningen van de C.V.P. om het gigantische werk van de staathervorming zo spoedig mogelijk tot een goed einde te brengen. Maar zelfs indien we nog overtuigd zouden zijn — wat niet het geval is — van de noodzaak opnieuw de grondwet te herzien, blijft er de politieke realiteit, die maar weinig ruimte laat voor een nieuwe Konstituante. De inzet van de grondwetgevende procedure zou alvast de breuk betekenen tussen C.V.P. en P.S.C. Na het lichtzinnig optreden van de socialisten moesten de kristen-demokraten hun eendracht meer dan ooit bewaren, omdat zij ongetwijfeld straks opnieuw zullen geroepen worden om de politieke verantwoordelijkheid voor de natie op te nemen. Bovendien is er de radicale oppositie van de socialisten tegen elk nieuw constitutioneel initiatief, zodat de eventuele Konstituante alleszins zou geboren worden in een ongenadigd strijdgevoel.

Omwille van de afwezigheid van een serene klimaat, lijkt het ons beter dat de C.V.P. haar hoop op een nieuwe Konstituante voorlopig opgeeft. Ook al omdat de taalpartijen met de nieuwe grondwetsherziening alleen maar de afschaffing van artikel 131 van de grondwet op het oog hebben. En met het wegvallen van deze grens zou ook de Belgische staat op losse groeven worden gezet.

Het heeft geen zin meer om te blijven treuren over de val van het kabinet. Het is al even zinloos om nog langer te willen praten met de socialistische partner, die kennelijk toch voor geen verzoening vatbaar is. Er valt dus maar één konklusie te trekken: het woord is nu aan de kiezer.

HUGO CAMPS

SLACHTTOFFERTJES VAN VRESELIJKE BRANDRAMP

† Elens Dirk

† Vanhees Renaat

† Bollen Henri

† Thewis Noël

† Ponet Stefan

† Tomassi Roberto

† Van De Voorde Mark

† Beckers Robby

† De Decker Rik

† Olaerts Dirk

† Vanhoudt Johny

† Tullen Luc

† Goris Johny

† Vanpol Benny

† Kosten Johan

† Daniels Johan

Tongerse leraars bleven weg uit oude school

Gisterochtend hebben de leden van het onderwijzend personeel van de lagere oeffenschool der Rijksnormaalscholen te Tongeren geweigerd het gebouw aan de Maastrichterstraat te betreden. Ze hielden

hun leerlingen eveneens buiten. De actie was bedoeld als protest tegen het feit dat het gebouw dat meer dan 100 jaar oud is in erbarmelijke staat verkeert. Jaren geleden werden de klaslokalen al afge-

keurd omdat de veiligheidsnormen en hygiënische voorwaarden niet aan de eisen voldeden. De leraars richtten een protestmotie aan de minister van Nationale Opvoeding, nederlandsstalige sektor.

Brandramp roept vele vragen op

(vervolg van blz. 1)

Deze laatste was open en vormde dus de hoofdontsnappingsweg, doch het vuur schijnt ontstaan te zijn kort bij deze deur in één der chambrettes van de eerste dubbele rij links, zodat de vuurhaard zich bevond tussen het gros van de studenten en de hoofduiting. Op het ogenblik

van de brand waren 62 van de 63 kamertjes bezet. Een student was wegens ziekte afwezig.

In kontakt heeft gebracht met zijn sigaret, waardoor ontploffing en steekvlam.

TOEZICHT

Er is ook kritiek op het toezicht. En deze kritiek geldt dan in eerste instantie Pater Spreeuwers. In hoever is hij gegrond?

Pater Spreeuwers heeft een slaapkamertje vlak buiten de rampzaal aan de dubbele toegangsdeur. Toen omstreeks 22 u 30 het vuur ontstond en de eerste leerlingen naar buiten vluchtten, gingen ze onmiddellijk aankloppen aan de kamer van de pater, «Brand!» roepend. Geen antwoord. Ze klopten nomaals aan, stieten de deur open en zagen dat de kamer leeg was.

Nochtans was Pater Spreeuwers onmiddellijk daarop reeds ter plaatse en redde hij Coolen Gaëtan van Hasselt nog het leven. Waar was hij naartoe geweest? Beneden vlug 'n kop koffie drinken? Hoe dan ook, de justitie is op dit punt nog zeer zwijgzaam, maar heeft ons toch verzekerd, dat deze pater, die tenslotte het toezicht had over twee slaapzalen, in deze ramp menselijk vrijuit gaat.

In de gegeven omstandigheden is de ontdekking van de individuele verantwoordelijkheden wellicht de makkelijkste weg. Het zijn de vijgen na Pasen. De situatie van praktisch 70 procent van onze internaten moet echter in haar geheel worden bekeken, omdat nog duizenden kinderen in Vlaanderen en Wallonië op dezelfde vulkaan «slapen» die te Heusden tot een dodelijke eruptie kwam. Van overheidswege dienen dringend maatregelen getroffen, desnoods wetten gestemd voor de grootst mogelijke beveiliging van onze internatenbevolking. De morele verantwoordelijkheid van Heusden — indien er zijn — behoeven in afwachting van de resultaten van het onderzoek niet aan de kaak worden gesteld. Het besef, dat een onvoorzichtigheid of nalatigheid van hunnentwege het leven heeft gekost aan 23 jonge mensen, zal al genoeg op hen wegen tot hun laatste dag.

Motie

In een motie protesteren de leerlingen van het getroffen H.

Hartkollege van Heusden tegen het feit dat de paters de dupe zouden worden van de zware gevolgen van deze brand. Zij onderstrepen de inspanningen die door deze priesters werden verricht om nog te redden wie te redden was en klagen vooral de gebrekkige wetgeving aan in verband met de veiligheidsmaatregelen in internaten.

Meerdere bisschoppen op uitvaart

Naast de pauselijke nuntius Mgr. I. Cardinale hebben verschillende Belgische bisschoppen eraan gehouden persoonlijk of via een afgevaardigde tegenwoordig te zijn op de uitvaartplechtigheid van de slachtoffers van de brandramp te Heusden.

Zo zal Kardinaal Suenens vertegenwoordigd zijn door zijn hulpbisschop, Mgr. P. Schoenmaekers, Mgr. Daem, bisschop van Antwerpen zal persoonlijk de rouwdienst bijwonen, de bisschop van Luik wordt vertegenwoordigd door zijn vikaris-generaal Kanunnik Boxus, Mgr. De Smet, Mgr. Brugge door zijn vikaris-generaal L. De Clercq, en Mgr. Van Peteghem door zijn vikaris-generaal Mgr. G. De Keersmaeker.

Ook Mgr. P. Schruers, hulpbisschop en kanunnik M. Vermeulen, vikaris-generaal van het bisdom Hasselt zullen de rouwdienst bijwonen, evenals Mgr. Daelemans, directeur-generaal van het katholiek onderwijs, kanunnik Grimmonprez, sekretaris-generaal van het verbond van het katholiek middelbaar onderwijs, en de h. H. De Smet, sekretaris-generaal van de nationale konfederatie der ouderverenigingen.

Voor de uitvaartplechtigheid tussen 7 u 30 en 9 u 30 zal het publiek in de gelegenheid zijn de slachtoffers te groeten in de St.-Willebrorduskerk te Heusden. Na 9 uur zal de kerk ontrend worden en hebben alleen de familieleden en de afgevaardigden van diverse instanties toegang tot de kerk. Om 20 uur wordt de plechtige Eucharistieviering opgedragen, waarna het stoffelijk overschot van de 23 gedode jongens naar de diverse gemeenten zal worden overgebracht.

† Peter Loos

† Willy Cauberghs

Gewond

Leyssen André

Tongeren : vijf gewonden

In de Nevenstraat te Tongeren kwam het tot een zware botsing tussen de personenwagens respectievelijk bestuurd door Georges Nijs uit Tongeren en Evarist Achten uit Tongeren, Koninksemstraat.

Door deze botsing werden beide bestuurders gekwetst, evenals Cluckers Louisa, echtgenote van bestuurder Nijs en Hubert Codiroli uit Tongeren, passagiers van de wagen Nijs en Lutgart Jehaes, echtgenote Achten. Lutgart Jehaes werd het zwaarst gekwetst en overgebracht naar een Tongers ziekenhuis.

auto tegen brommer

Te Tongeren kwam het tot een aanrijding tussen de auto bestuurd door Joseph François uit Ruten en de bromfietser Louis Box uit Tongeren. Louis Box werd overgebracht naar Tongers ziekenhuis.

Betere vakantie voor minder geld!

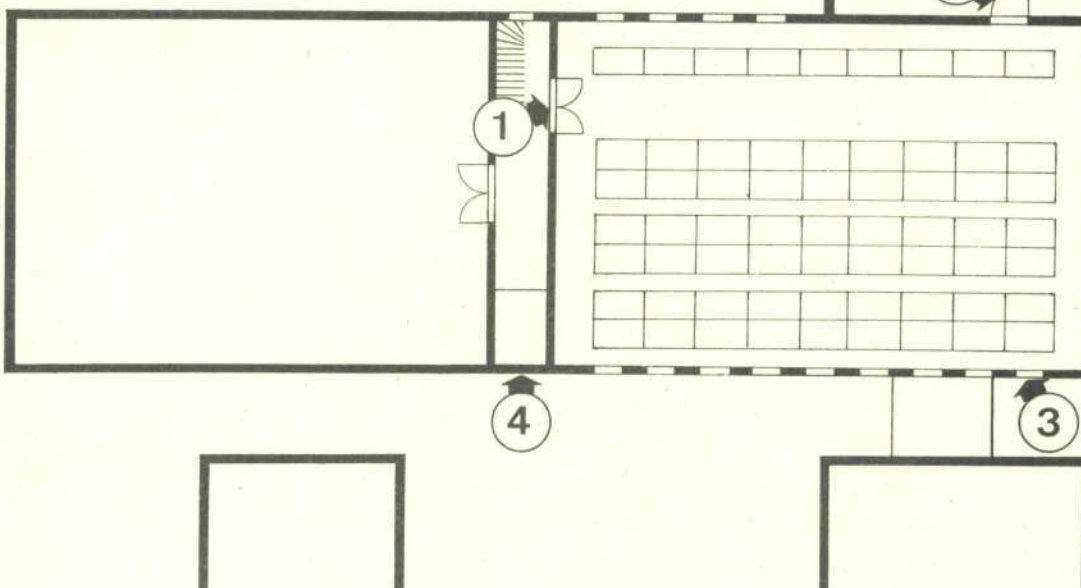
Ibiza 8 DAGEN 4.020F	Mallorca MINITRIPS 2.850F
Frankrijk 15 DAGEN 7.990F	Italië 8 DAGEN 3.880F
Tunesië 15 DAGEN 9.290F	Griekenland 15 DAGEN 8.590F
Menorca 8 DAGEN 5.290F	

CENTRAIR

VERG. A 1.226

Verplichte verzekering 120 fr. + luchthaventaksen

Hieronder een grondplan van de rampzaal te Heusden. Nr. 1 is de hoofdingang met rechts ervan (4) de kamer van Pater Spreeuwers. De enkele rij en de drie dubbele rijen chambrettes zijn duidelijk gelokaliseerd en achteraan (2) de deuren naar de bagagekamer en verder naar de zolder, en (3) het raam dat op het terras uitgaat.

DE KERK VAN HET GROOT VERDRRIET

(Heusden: zaterdagmorgen)

Op het driekleurige lint twee namen: Boudewijn en Fabiola. En daaronder een wolk van anjers, tulpen, narcissen, hyacinthen, primula's en kerstrozen, een wedijver in roze en rode tinten. Het is de grote krans van ons vorstenpaar voor de uitvaart van de slachtoffers van het H.-Hartkollege Heusden. Hij ligt tegen de altaartrappen van de St.-Willibrorduskerk vlak tegenover de hagelwitte kisten met koperen kruisbeelden: drie brede rijen, één van negen, één van zeven en nog een van zeven, drieëntwintig in totaal. Op ieder ervan legden de brandweerlui van Heusden

een bosje rode en roze anjers neer. Zij waren de laatste, die deze jongens in de armen drukten, toen ze in die wrede nacht hun dode lichamen eindelijk uit de brand konden halen.

Diezelfde brandweer in uniform vormt in de kerk ook de erewacht. Het is acht uur. Buiten uit de ochtendschemering van een zaterdag, die we nooit zullen vergeten, schuiven de eerste mensen stom zwijzaam aan naar de grote lichtvlek en de witte stilte in de kerk van het verdriet. Wat verder op de hoek van de Kapelstraat en het St.-Willebrordusplein nabij het kerkhof staan reeds de 23 luchtmachtblauwe kamions van de Burgerlijke Bescherming klaar, die straks na de

diens de stoffelijke resten van deze jonge levens naar de vier windstreken van hun laatste rustplaats zullen brengen. Op het front van iedere vrachtwagen hangt een krans van het H.-Hartkollege Heusden. Wat verder ligt een berg kronen klaar van familie, burens, vrienden, andere scholen, kortom een bloem van iedereen die rouwt om deze jonge doden. En bij de ingang van de kerk: kransen van de besturen der getroffen gemeenten, de regering, de Kempense Steenkolenmijnen, ministers en het Italiaans Konsulaat.

In de kerk is het stil. Ook de tijd schijnt verstand bij deze voortschrijdende file van zwijzame mensen. «Het leed draagt over de wereld in duizend gedaanten», zal straks

Mgr. Heuschen zeggen in zijn homilie. Een onzeglijk leed, dat bij de komst van de familie nu eens zal exploderen met Italiaanse exuberantie, dan weer heel diskreet zal zijn in het binnenste van moeders en vaders, die reeds leeggevoerd zijn sedert de jobstijding van donderdagochtend en er thans grauw, verschrikt, verslagen nog slechts bevend kunnen bijstaan, binnensmonds liefkozingsprevelend voor hun jongen daar tussen de wrede witte vlek van lijkstaven.

Een moeder roept herhaaldelijk op haar Johnny. «Laat me hier ook sterven», huult ze, zakt neer en moet door zijspringende Rode-Kruislieden worden weggeleid. Naast mij staat een konfrater van een

Londense krant: «I don't understand», zegt hij. «Why those women come. It's silly. It's no good at all.» (Ik begrijp niet waarom deze vrouwen komen. Het is dwaas. Het is helemaal verkeerd).

Hoe goed bedoeld ook, bij dergelijke plechtigheden ligt het leed vaak op de disektietafel en wordt met het skapel van traditionele geplogenheid stukje voor stukje opengesneden voor de ogen van de aanwezigen en de opdringerige lenzen van de nieuwsmedia. Het is makkelijk iemand anders leed te bekijken, als men het niet aan eigen hart voelt vreten. «Ga weg! Laat me hier met rust!» protesteert een moeder, die zich op het stoffelijk overschot van haar zoontje heeft laten vallen. «Ik

wil mijn foto niet in de kranten. Dat hier is alles wat ik nog heb.»

Een kleine Waalse persfotograaf, die niet tot de haaien van de sensatiepers behoort en op diskreete afstand toekijkt, veegt een paar dikke tranen van onder zijn bril weg. «Nondedieu», vloekt hij, «quel foutu métier que nous avons!»

Onder de helle bogen van de volgelopen kerk ruist het «Ecce homo moritur» van het plaatselijke koor. Exultate, als een zachte dauw op de gedempte snikken, die weldra weer hoorbaar worden, wanneer een priesterstem tergend langzaam als een herdenkingsgebed de 23 namen aflupeert, die voor altijd zullen verbonden blijven aan een der

grootste rampen, welke Limburg ooit teisterde.

«Moeke», vraagt een kind op de arm van zijn moeder, «zijn er veel jongskens dood?» Gelukkig wie nog niet beseft, welke grote smart uit deze kerk naar alle hoeken van de provincie wordt meegedragen, pijn die slechts na jaren zal wegebben in de balsem van het geloof. Terwijl de blauwe kamions en hun gevolg ieder hun richting kiezen, brengt het kerkkoor een laatste groet: «Land of hope and glory...» «Want Hij zal alle tranen drogen», stond in het Epistel. «En de dood zal niet meer zijn. Geen geweend. Geen tranen...»

L. STERKEN
(Zie ook blz. 7)

Leo Tindemans formateur

Hoopt vandaag reeds klaar te zijn met synteserapport

De politieke crisis heeft tijdens het weekeinde een verrassende wending genomen.

Nadat de BSP-raad zich zaterdagvoormiddag unaniem had uitgesproken voor een onmiddellijke Kamerontbinding en tegen een Konstituante werd de CVP-er Tindemans in de namiddag door de Koning belast met een formatie-opdracht. Leo Tindemans aanvaardde deze opdracht en zette onmiddellijk zijn besprekingen in met de politieke leiders van de verschillende partijen.

Zaterdagavond reeds konstateerde de formateur de voorzitters van Kamer en Senaat, de hh. Van Acker en Harmel, en zondag had hij achtereenvolgens een onderhoud met CVP-voorzitter Martens, de BSP-voorzitters van Groenjans, nationaal PVV-PLP-voorzitter Descamps, PLP-voorzitter Danseaux, PSC-voorzitter Nothern en de leiders van de oppositie, de hh. Van der Elst, Perin en Defosset. Ook ont-

moette de formateur, eerste minister Leburton en Defensie-minister Vanden Boeynants.

In de vooravond stond de formateur voor de tweede keer de pers te woord. Voordien had Leo Tindemans reeds verklaard dat hij hoopte maandagnamiddag reeds een synteserapport te kunnen voorleggen aan het staatshoofd.

Voor de heer Tindemans aan zijn opdracht begon was het reeds een uitdaging om de eventuele vorming van een nieuw kabinet zonder de steun van de socialistische partij tot stand te brengen. De BSP-raad had immers zaterdag het standpunt van het socialistische partijbureau bevestigd. Ook de PSC had zich vroeger reeds uitgesproken tegen een minderheidskabinet en tegen een Konstituante en het was gisteren nog niet duidelijk of de Waalse kristendemokraten hun houding hadden gewijzigd nadat de MOC zich voorstander had verklaard van een nieuwe grondwetsherziening.

In de aanduiding van de h. Tindemans tot formateur zit al met al enige logica omdat de missionaire vice-premier van zijn partijbestuur formeel verbod had gekregen om het ontbindingsbesluit mede te ondertekenen. De h. Tindemans gaf wel duidelijk te verstaan dat zijn opdracht zeer beperkt in tijd is.

Stippen we ook nog aan dat CVP-voorzitter Martens tijdens een toespraak te Geraardsbergen het premierschap voor de C.V.P.-P.S.C. van de volgende regering opeiste.

Formateur Tindemans stond zaterdag even na 19 u de pers te woord. De koning, aldus de h. Tindemans, heeft me gevraagd de mogelijkheid te willen onderzoeken om een regering te vormen. Deze opdracht is een opdracht op korte termijn. Het land wacht op een spoedige oplossing van de crisis. De koning heeft me gevraagd alles te doen om zo spoedig mogelijk een duidelijk

inzicht te krijgen in de huidige crisis.

Voorts zei de h. Tindemans: «Ik ga de voorzitters van de partijen polsen en hun adviezen inwinnen. Dit dan om te kunnen onderzoeken of ja dan neen de vorming van een regering mogelijk is. Op een vraag van een journalist of de taak van formateur die de h. Tindemans heeft aanvaard geen risico meebrengt voor zijn politieke toekomst, antwoordde hij: «Ik heb natuurlijk het verzoek van de koning onderzocht en ik heb dan die taak aanvaard.»

«Denkt u een regering te kunnen vormen zonder de socialistische partij?»

Hierop antwoordt de h. Tindemans met de nodige omzichtigheid: «Ik begin nu mijn taak. Daarom kan ik dus nog niet op de resultaten vooruitlopen.»

«En indien u nu vaststelt dat er geen kansen zijn om een regering te vormen?»

«Wel, dan zal de koning daaruit de nodige conclusies trekken...»

— Zou u gelijk welke regering willen aanvaarden?

— Momenteel verken ik het terrein. Ik onderzoek natuurlijk de mogelijkheden. Het land moet zo spoedig mogelijk een regering krijgen.

— U weet dat de socialistische partij niet wil aanvaarden.

— Ik heb dat nu pas vernomen. Nochtans zou ik het persoonlijk uit de mond van de socialistische partijvoorzitters willen vernemen.

KONSTITUANTE...

Gevraagd wordt of de formateur reeds een programma op zak heeft en of dit programma de vorming van een Konstituante inhoudt. De h. Tindemans antwoordt dat het vraagstuk van de Konstituante moeilijk buiten de besprekingen met de voorzitters zal kunnen gehouden worden. (Lees verder blz. 2)

Ondankbare opdracht

DE politieke crisis heeft tijdens het weekeinde een verrassende wending genomen.

Leo Tindemans, vice-premier van de ontslagnemende regering werd door de Koning belast met een formatieopdracht.

Ofschoon de aanduiding van een informateur in de gegeven politieke omstandigheden meer tot de traditionele geplogenheid had behoord, zit er in de formatieopdracht van de heer Tindemans toch enige logica. De demissionaire vice-premier had namelijk van zijn partijbestuur verbod gekregen om het ontbindingsbesluit van de Kamers mede te ondertekenen. Vermits er bijgevolg in de regering geen meerderheid bestond — de liberalen lieten het maneuver aan de C.V.P. over — om onmiddellijke verkiezingen uit te schrijven, stond het staatshoofd met de rug tegen de muur en zakte de crisis nog in een diepere impasse weg.

Nog voor de formateur aan zijn konsult begon, stond voorgoed vast dat hij niet moest rekenen op enige medewerking van de socialistische partij. De B.S.P.-raad had zich immers zaterdagvoormiddag unaniem achter het standpunt van het partijbureau geschaard. Uit deze bijeenkomst vielen alvast volgende conclusies te trekken:

1) De B.S.P. wil de kiesstrijd ingaan met zware ideologische klemtonen.

2) Uit het feit dat de B.S.P.-voorzitters het niet tot een publiek debat durfden laten komen, moet worden afgeleid dat de socialistische eendracht toch niet zo solid is, als het in de officiële partijcommuniqués steeds wordt voorgesteld.

3) Ofschoon de C.V.P. met alle zonden van Israël werd overladen, bleven de verwijten toch binnen de perken van het fatsoen en lieten de woordvoerders duidelijk aanvoelen dat de kristendemokraten de meest nabije regeringspartner blijven.

4) Edmond Leburton moet dan toch wel persona non grata zijn in de B.S.P. want hij kreeg niet één apart woordje van lof.

Hoe dan ook, na de categorieke niet van de socialistische partij voor een nieuwe regeringsparticipatie vóór de verkiezingen, moest formateur Tindemans al zijn zinnen zetten op een politieke overture met de liberalen en de taalpartijen. Alleszins een heterogeen troepje dat bezwaarlijk te verzoenen is op een ernstige koalitiebasis.

Na de eerste formatieronde van de heer Tindemans mogen de kansen op een minderheidskabinet vrijwel worden afgeschreven. Als een van de voorwaarden om een nieuwe regering in het zadel te helpen, stelde de formateur immers uitdrukkelijk dat de nationale gemeenschappen evenwichtig vertegenwoordigd moeten zijn in het nieuwe kabinet. Om dit evenwicht te bereiken schieten de Waalse liberalen numeriek te kort, zodat de actieve regeringsparticipatie van het F.D.F.-R.W. onontbeerlijk is.

De vraag is dan of de C.V.P. zich de kommunautaire welde kan veroorloven om een politiek monsterorlof aan te gaan met deze extremisten van de ergste soort.

In het centrum van de discussies die de formateur met de verschillende partijvoorzitters heeft gevoerd stond de vraag of het volgende parlement al dan niet een Konstituante moet zijn. De taalpartijen zeggen hierop natuurlijk gretig ja, omdat zij met een nieuwe grondwetsherziening en vooral met de afschaffing van artikel 131 nog een ultieme kans krijgen om de nationale samenhang tussen de gemeenschappen te doen springen. De verantwoordelijkheid van de formateur is op dit stuk des te delikater omdat hij beter dan wie ook weet, dat de geestelijke vader van de kommunautaire pacificatie, Gaston Eyskens, volstrekt gekant is tegen een nieuwe herziening van de grondwet.

Het is eveneens ondenkbaar dat een overgangskabinet of een regering van a-politieke technocraten een vooruitstrevend sociaal-economisch beleid zou kunnen voeren.

Leo Tindemans is naar onze mening begonnen aan een bijzonder ondankbare opdracht, waarvan hijzelf noch de natie, veel heil te verwachten heeft. De Vlaamse kristendemokraten, met het aandoenlijk charisma, de grote politieke visies en de steeds loyale verantwoordelijkheidszin is verward geraakt in een tactisch spel van enkele partijstrategen.

Hopelijk wordt hij er zelf niet het slachtoffer van. Want het land zal nog lange tijd moeten beroep doen op de staatsman Tindemans, die nog naar de spits van de democratie is gegroeid zonder gebruik te maken van rookbommen en ontlastingsmetodes. HUGO CAMPS

Aangrijpende uitvaart te Heusden

Heusden, zaterdag. «In duizend gedaanten dwaalt het leed over de wereld. Soms komt het over ons neer als een vloedgolf. 's Avonds nog legden we ons vreedzaam en blij te rusten en 's morgens weten we geen weg meer met onze miserie en onze pijn. Wij begrijpen niet eens wat ons is overkomen. We vinden niet de woorden van troost en bemoediging die wij zouden willen spreken. Wat zouden wij ook kunnen zeggen? We voelen ons zo machteloos!» Zo begon monseigneur Heuschen zijn homilie in de St.-Willebrorduskerk van Heusden. De meer dan 1.000 mensen in de kerk waren stil. De rouwende menigte en de talrijke familieleden en vrienden van de 23 jongens die voor eeuwig rusten, luisterden ingetogen naar deze woorden. Er werd niet gehooft. Een moeder snikte heel even. Een zonnestraal dwaalde over de hagelwitte zerken. Over de sobere anjelieren en roosjes op de kisten, gegeven door het brandweerkorps van Heusden. Over de schitterend-koperen lieve heren. Machteloos en stil luisterden allen naar de bisschop, die begrip zocht voor zoveel ondoorgroendelijk leed. De vele honderden die de kerk niet inkonden en buiten waren blijven staan luisterden mee, want ze volgden de eu-

charistieviering langs luidsprekers die buiten aan de kerk waren opgesteld.

De Pauselijke nuntius, mgr. Cardinale, de provinciaal van de Fransiscanen, pater Reniers (de directeur van het H. Hartkollege) en pastoor Moesen van Heusden die samen met de bisschop de dienst koncelebreerden, luisterden ingetogen mee. Directeur Reniers hield het hoofd in de handen en schudde onbegrijpend het grijze hoofd. Hij is nauwelijks enkele maanden directeur van het instituut. En dan dit...

«We stellen ons vragen en verlangen een antwoord. Maar wie kan het geven?» vroeg monseigneur Heuschen zich af. «We hebben mensen die met ons meevoelen, woorden horen stamelen. Maar hun woorden klonken, op dat ogenblik, slechts leeg in onze oren. Wat als een troost was bedoeld, verscherpte slechts de pijn. Louder verstandelijk is dit lijden niet te verklaren».

GAETAN COOLEN

«Hoe ondoorzichtelijk lijden en verdriet ook mogen zijn, toch durven wij nu vanuit het geloof dat Jezus ons schonk, aanvaarden dat zij ergens bestemming geven aan ons leven», stelde monseigneur.

«Dat heb ik donderdag jl. nog heel sterk ervaren toen

ik, hier in de kliniek, aan het bed van de kleine Gaëtan Coolen stond», ging hij voort. Iedereen luisterde volstrekt stil. Gaëtan ontsnapte samen met zijn vriendje André Leyssens zwaar gewond uit vuur en rook.

Vertelde monseigneur: «Hij lag te bed, het hoofd volledig ingezwachteld, met een paar openingen voor ogen en mond. Ik had de indruk dat hij iets zou zeggen. Zijn opgezwollen oogleden gleden een beetje uit mekaar en helder klonk een kinderstem: «Pater, hoe maken het de jongens?» Hij dacht dat hij één van de paters voor zich had. Hij had slechts veertien dagen de tijd gehad om zijn vriendjes te leren kennen. En spijts zijn eigen leed en pijn, dacht hij alleen aan hen. En toen heb ik begrepen wat het zeggen wil: lijden is zich uit liefde aan de anderen toewijden».

In de bomvolle kerk snikten velen. Vaders weenden. De honderden leerlingen van het kollege, die in de zijbeuken van de kerk rechtstonden, weenden mee. De bisschop richtte zich vervolgens tot hen: «Weest steeds uw kameraadjes indachtig die gisteren nog, samen met u, opgeruimd en levenslustig in dezelfde klas zaten of deel uitmaakten van dezelfde schoolgemeenschap. Zij betekenden zoveel voor u. Gij hieldt van hen en van hun ouders. Zelfs op het louter menselijke vlak sterven de mensen niet definitief. Ze leven voor in al degenen die ze hebben liefgehad. Blijft uw kameraadjes trouw. Ge weet dat hun heengaan bij hun ouders een grote leemte achterliet. Tracht gij die eniger mate aan te vullen door al de vriendschapsbanden met hun familie nauwer aan te halen, door hen te gaan bezoeken, hen te schrijven».

MARTIN GRAY

Aan de getroffen ouders vertelde monseigneur het verhaal van de Joodse schrijver Martin Gray. Als veertienjarige knaap organiseerde hij de bevoorrading van het ghetto van Warschau. Hij verloor er zijn hele familie en al zijn vrienden. Hij overleefde het dodenkamp van Treblinka, nam deel aan de inname van Berlijn, week uit naar Amerika, waar hij uiteindelijk een menswaardig leven kon opbouwen. Hij huwde en kreeg vier kinderen. Toen vestigde hij zich in het zuiden van Frankrijk. Zijn geluk scheen eindeloos als een zee. Toen hij op een namiddag naar huis terugkeerde stond zijn mooie, Provençaalse villa in vuur en vlam. Zijn vrouw en vier kinderen waren omgekomen in de hel... «Uit naam van al de mijnen», heet het schrijnend boek dat hij schreef over zijn leven, dat plots geen zin meer had. «Voor mensen die geen raad meer wisten, werd zijn getuigenis een boodschap van geloof en hoop door alles heen», zei bisschop Heuschen. De bisschop las dan traag de laatste passage voor van een tweede boek van Gray: «Het boek van het leven»: «Als ik u zeg dat de koninklijke roeping van de mens hierin gelegen is de fakkel van de hoop altijd opnieuw verder en verder door te geven, al worden zijn voetstappen door de dood als door een zee op het strand uitgewist, de vrees te bannen en telkens weer te herbeginnen. Als ik u toe-

schreeuw dat het leven begint en elke dag opnieuw en dat het leven onze hoop betekent, dan moet gij mij geloven. Want dat heb ik beleefd, dat heb ik dag na dag ervaren in mijn leven».

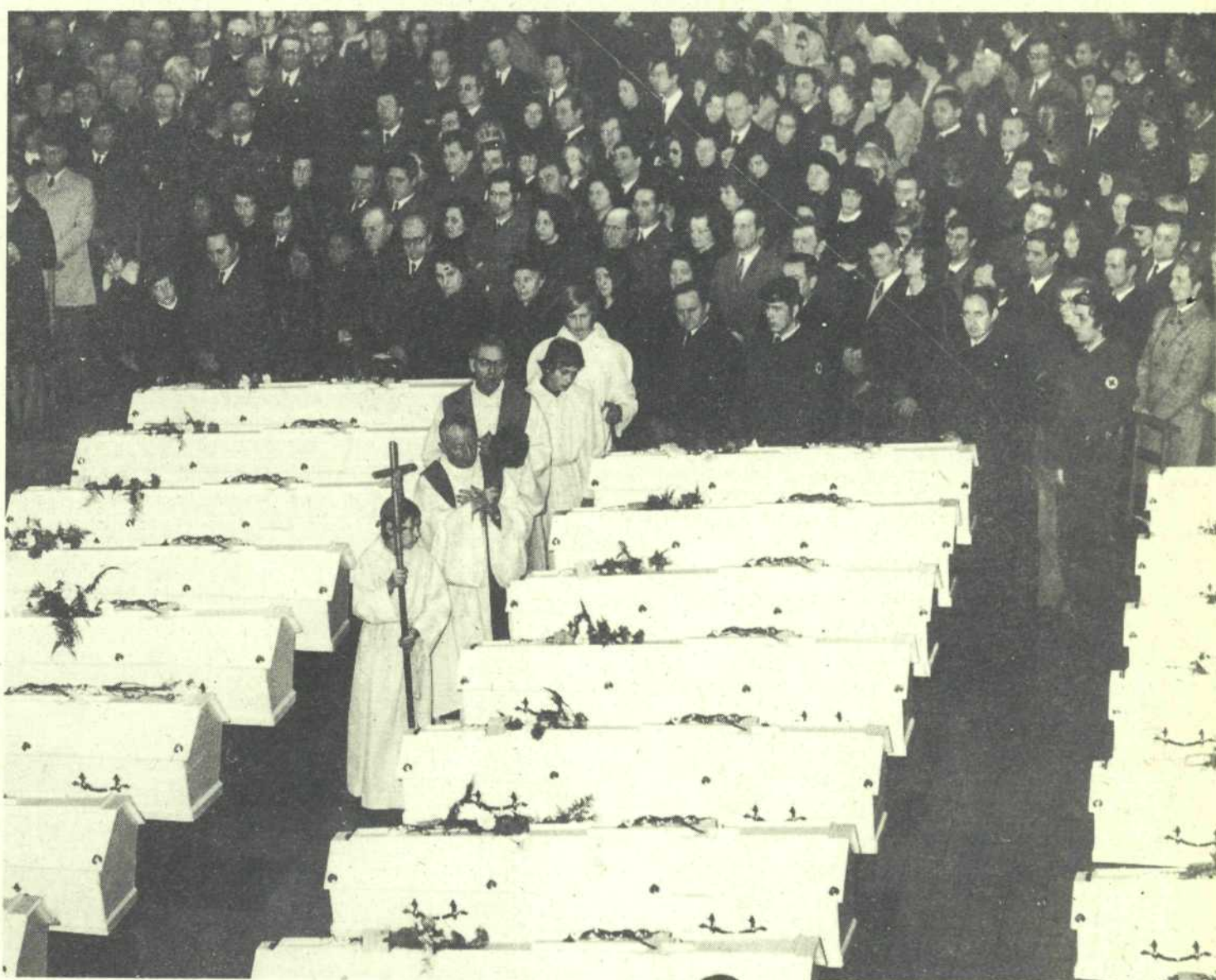
Monseigneur Heuschen herinnerde tenslotte nog aan de — tegen alle gebruiken in — dubbele rouwboudschap die hij donderdag ontving van de paus. «De Kerk van Hasselt, van België en van Rome zullen u helpen uw leed te dragen», besloot hij.

TERUG NAAR HUIS

Bij het offergebed las pater Reniers langzaam de namen voor van hen waarvoor gebeden werd. Een veel te lang dodenappel. Ze zijn met tevelen. Na iedere naam volgt een pijnlijke stilte, wrede doorbroken door een snik van niet meer in te houden leed.

Na de dienst zegent monseigneur de witte zerkjes. Eén voor één. Een laatste groet. Een gebedje nog voor ieder. Dan bewierrookt hij de kisten.

Tenslotte de uittocht. Een laatste exodus. Koor en orgel begeleiden. Eén na één worden de kisten naar buiten gedragen en tussen de wachtende massa in de vrachtwagens van de burgerlijke bescherming gehesen, voor een laatste tocht door Limburg op weg naar «Het Land van Hoop en Glorie». LUC COPS

Monseigneur Heuschen zegent een laatste maal ieder stoffelijk overschot.

De vrachtwagens van de burgerlijke bescherming vertrekken één na één met hun droeve last, naar de uithoeken van Limburg.

De rouwdienst in de kerk van Heusden werd door tal van vooraanstaanden uit alle kringen bijgewoond. Mgr. Suenens werd vertegenwoordigd door Mgr. Schoenmaeckers. Mgr. Daem van Antwerpen was aanwezig, voorts Mgr. Schruers (hulpbisschop van Hasselt) en talrijke vikarissen-generaal die de bisschoppen van Gent, Brugge en Luik vertegenwoordigden. Voorts waren er nog Mgr. Daelemans, directeur-generaal van het katholiek onderwijs, kannunik Grimonprez, sekretaris-generaal van het katholiek-sekundair onderwijs en vele vooraanstaanden uit onderwijskringen. Dan waren er de politieke prominenten: gouverneur Roppe, de ministers Calawaert (Onderwijs) en Close (Binnenlandse Zaken), de staatssekretarissen Dhoore (Streekonomie) en Grafé (Waalse Angelegenheden), voorzitter van de provincieraad en burgemeester van Heusden, de h. Aerts, bestendig afgevaardigde en burgemeesters uit heel Limburg. Er waren ook tal van afgevaardigden van de magistratuur, leger en rijkswacht.

Dit leed is bovenmenselijk: afscheid nemen van je jongen, die veel te vroeg voor altijd wegmoest.

Pijn waarvoor alles verstart. Een afscheid dat veel te hard en te vroeg valt.

Hulde aan slachtoffertjes van Heusden te Genk

Door het gemeentebestuur van Genk werd tijdens het weekeinde een rouwkapel ingericht in het gemeentehuis voor de vier Genker slachtoffers van de brandramp te Heusden. Na de plechtigheid te Heusden, zaterdagvoormiddag, kwamen de vier slachtoffertjes, Henri Bollen, Rik De Decker, Dirk Olaerts en Re-

naat Van Hees, onder begeleiding naar Genk. In het gemeentehuis werden de familieleden begroet door burgemeester Bijmens, het schepkollege en talrijke raadsleden van het gemeentebestuur.

De kisten werden omringd door bloemenkransen van het H. Hartkollege van Heusden, het

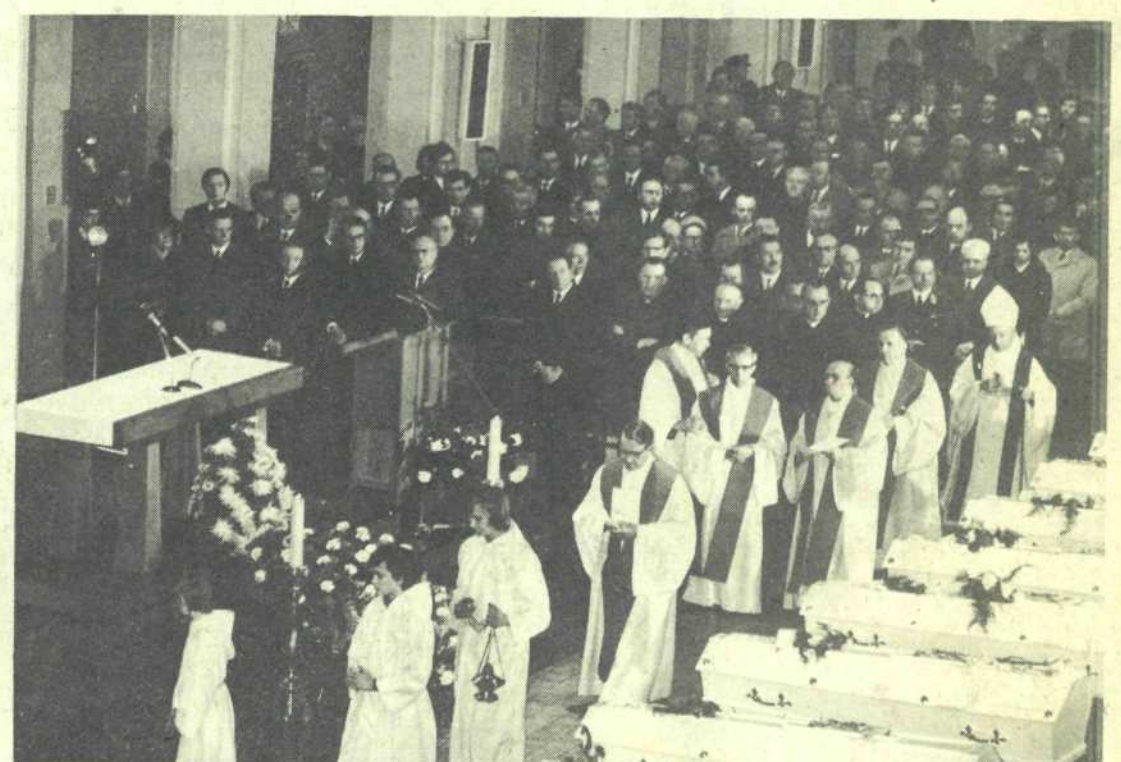
gemeentebestuur van Genk, diverse scholen uit het Genkse, familie en vrienden. Op elke kist was het bloemstukje van de brandweer van Heusden gelegd. Na een korte ingetogen plechtigheid werd gedurende deze drie dagen het gemeentehuis opengesteld. Talrijke inwoners van Genk, waaronder de vele familie-

leden, vrienden en kennissen, kwamen de slachtoffertjes groeten. Hedenmorgen heeft te 10.30 uur een gezamenlijke plechtige uitvaartplechtigheid plaats in de dekenale Sint-Martinuskerk, waarna de stoffelijke overschotten aan de gewijde grond worden toevertrouwd.

Foto's: Frans Nolmans

De laatste exodus begint: een droeve tocht naar de vier windstreken.

De koncelebranten, onder leiding van monseigneur Heuschen, komen de Sint-Willebrorduskerk binnen om de eucharistieviering aan te vatten.